XXXII. ÉVFOLYAM, 44. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1976. OKTÓBER 28.

Ludas Matyi

— *Köszönöm, ezzel már végképp torkig vagyok!*

Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

A „PÓT-LÓKOCSMA"

Néhány hónappal ezelőtt bezárták a Váci út 106. alatti, büfének titulált „lókocsmát", ahol a szesztestvérek — mint a lovak — állva oltották szomjukat, bejáraton kívül és belül; hajnalban, délben, este.

Miután ez a piálda több üzemmel, gyárral szomszédos, úgy tűnt, emiatt számolták fel a hírhedt „üzemegységet", hallgatva az új rendeletre. Az intézkedést követően azonban — az épülettömb háta mögött, az Árboc és Visegrádi utca sarkán — hamarosan megnyílt az Árbochoz címzett „pót-lókocsma", neonfénnyel, valamivel kisebb helyiséggel.

Mi szükség volt erre a helyszín-változtatásra? Végiggondolva a lehetséges indítékokat, népgazdaságilag nagyon is megalapozottnak, vállalati érdektől mentesnek mutatkozik a dolog. Ha ugyanis a büfétalponállót meghagyják a Váci úton, akkor az nemcsak tovább „rontja a városképet", hanem alkalmanként 200—200 métert kell caplatniuk innivalóért azoknak a dolgozóknak, akik mostanában álltak munkába az Árboc utca és Visegrádi utca sarkánál induló nagyszabású építkezésen. Ez igazán nagy időkiesést, népgazdasági kárt okozna. Ha viszont úgy zárják be a Váci úti büfét, hogy a közvetlen közelben nem nyitnak másikat helyette, akkor még nagyobb lesz a piálás okozta időveszteség, mert a következő talponálló csak két utcával odébb, a Dagály sarkon található.

Ezzel szemben az új építkezés lábához telepített „pót-lókocsma" még elég közel van a régi közönségnek, az építkezésnek meg akár „üzemi" talponállója is lehet; csak az úttesten kell átmenni.

Nagy eszme! Tökéletesítésére már csak két mód kínálkozik: előrendelés alapján kivinni a piát a földkotró gépekhez, hogy kezelőiknek ne kelljen kiszolgálásra várakozva a pultnál tipródniuk — mint most délelőttönként 9—11 között —, vagy bevezetni az üzemenkénti „lépcsőzetes piakezdést".

(—gnes)

KÜLÖNÖS MÉRETTÁBLÁZAT

Felnőtt fejjel az agy már nehezebben fog, nekem például az új mérettáblázat nem akar a fejembe menni.

Szabad szombatunkon a feleségemmel együtt elmentünk a Skála áruházba. Mozgólépcsőn utaztunk, vásárlókocsit toltunk, csak éppen megfelelő férfinadrágot nem kaptunk, pedig azt szerettünk volna venni.

A 700 forint körüli nadrágok szépen sorakoztak egymás mellett. Fölöttük jól látható helyen kifüggesztették a testmagasságot jelző táblát. Első pillantásra minden egyszerűnek tűnt. Méretadataim ismeretében feleségem nálam jóval gyakorlatiasabb kézzel, kiválasztott egy szürke nadrágot, amit én nyomban felpróbáltam.

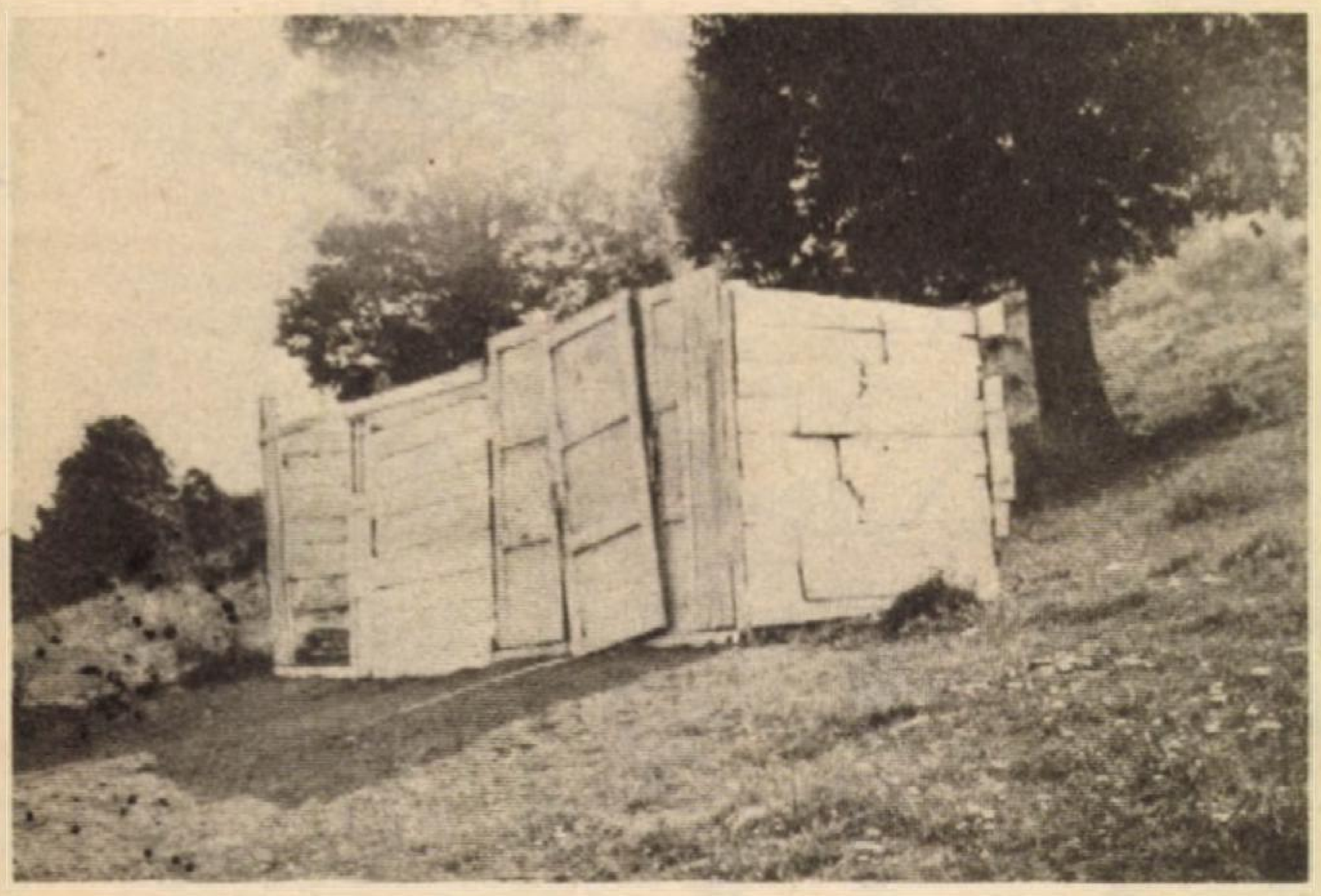
A mellettem levő próbafülkében egy idősebb férfi azt panaszolta, hogy már az ötödiknél tart, de nem talál megfelelő nadrágot. A tükörbe sanditva láttam, hogy a rajtam levő nadrág bő. Megkértem a feleségemet, hogy hozzon egy másikat. Kitartóan próbálgattam a nadrágokat, egyiket a másik után. Sajnos, hiába: az egyik hosszúnak, a másik bőnek, a harmadik szűknek bizonyult.

Megfigyeltem, hogy közben, több próbálkozás után, nem egy férfitársam bosszúsan távozott. A mérettáblázatból, hozzám hasonlóan, ők sem készültek. A vásárlás meghiúsult.

Vajon én vagyok torz, töprengtem, vagy a mérettáblázat? Az új szabvány bevezetése előtt megfelelhettem, mert mindig tudtam magamnak konfekciót vásárolni. Mostanáig normál méretűnek hittem magam, a ruházati boltokban is. Egy csapásra „abnormális" lettem? Vagy talán mégis az új mérettáblázatban van a hiba?

(f. i.)

HOLLÓKŐI CSENDÉLET

Ezt a felvételt, amely egyébként egy W. C.-t ábrázol, a hollókői várnál készítettem. A vár — rom. Úgy látszik, az illemhely is stílusos akart maradni, romosságával kevés örömöt szerezve az arra járó turistáknak. (Dian László, Szeged, Hajós u. 23/b.)

KÖSZÖNET

A lap 39. számában *Kazán* címmel lehozta segélyt kérő levelemet. Köszönöm! A Ludas Matyi megjelenése után már két nappal kaptam kazánt, de utána is még sok olvasótársam ajánlotta fel segítségét.

Hoch István
2500 Esztergom, Kendresi u. 27.

... S AKI NEM „DIVAT-GYEREK"?

Kabátkát vettem 634 Ft-ért négy és fél éves kisfiamnak. Otthon meglepődve olvastam a használati útmutatót. „Kopásállósága kiváló ... Nem strapabíró, kizárólag divatjellegű ruházati cikk". Egyrészt azon tűnődöm, hogyan lehet egy ilyen korú kisfiút rávenni arra, hogy ne „strapálja" a ruháját, megértetni vele, hogy ő most „divatjellegű" kabátot hord. Másrészt meg azon, hogy ha a kabát kopásállósága kiváló, akkor miért nem strapabíró? Strapa és kopás — ez két különböző, egymással ellentétes értelmű fogalom lenne? Talán a gyártó cég: a Kaposvári Ruhagyár tudja a választ.

ifj. Horváth Jánosné
1117 Bp., Budafoki út 107.

VIDÉKEN NEM JAVÍTANAK KÁVÉFŐZŐT?

Kávét nemcsak a fővárosban isznak, kávéfőzőt vidéken is árusítanak. Magam is itt helyben, Oroszlányban, vettem egyet. Minthogy mindjárt baj volt vele, bevittem a Gelkaszervizbe, ahol előbb új alkatrészt vásároltattak velem a töröttnek bizonyult régi helyett, utána elfogadták javításra, egy héttel később pedig közölték: a kávéfőző garanciális javítására nem illetékesek, azt csak Budapesten javítják. Vasúti- vagy postaköltséget (az utóbbi 24 Ft) hozzászámítva a 89 Ft-os kávéfőző garanciális, tehát ingyenes (?!) javításához, ez nem olcsó mulatság és főleg: bosszantó, mert indokolatlannak tűnik. Miért jobb, szebb, okosabb a budapesti Gelka, mint az oroszlányi?

Farkas Béláné
Oroszlány, Irinyi János u. 6/4.

LEVELESLÁDÁNKBÓL

Autótulajdonosok nevében panaszolja Guba Mihályné (Bp. VII., Jósika u. 10.), hogy távolítsa már el valaki a Vörösmarty u. 13—15. és a Jósika u. 12. előtti rövid, 100 méteres körzetben évek óta ott hagyott

RONCSAUTÓKAT.

Ott áll a Fővárosi Köztisztasági Vállalat Zsukja is: amikor oda szállították, enyhén karambolos volt, azóta a puszta karosszérián kívül minden mást elhordtak róla a gyerekek.

MÁJ ÉS SZÍV

két különböző testrész, minden élőlénynél, a csirkénél is. Az utóbbinál e két belsőségnek a bolti ára is különböző. Ezért nem érti Bognár Istvánné nyugdíjas (1131 Bp., Béke u. 108.), hogy amikor félkiló csirkemájat vesz 30 forintért, a fél kiló egy része máj helyett miért szívet tartalmaz? Még a mirelit csirkemáj dobozban is két-három szívet talált.

SZOVJET VAGY LENGYEL KAZÁNT

keres tavasz óta eredménytelenül Rozek Ferencné (2500 Esztergom, Dessewffy u. 2.). Kályháit már leszereltette, a központi fűtést beszereltette, csak éppen kazán nincs hozzá, fűteni nem tud. Akadna valahol egy eladó kazán?

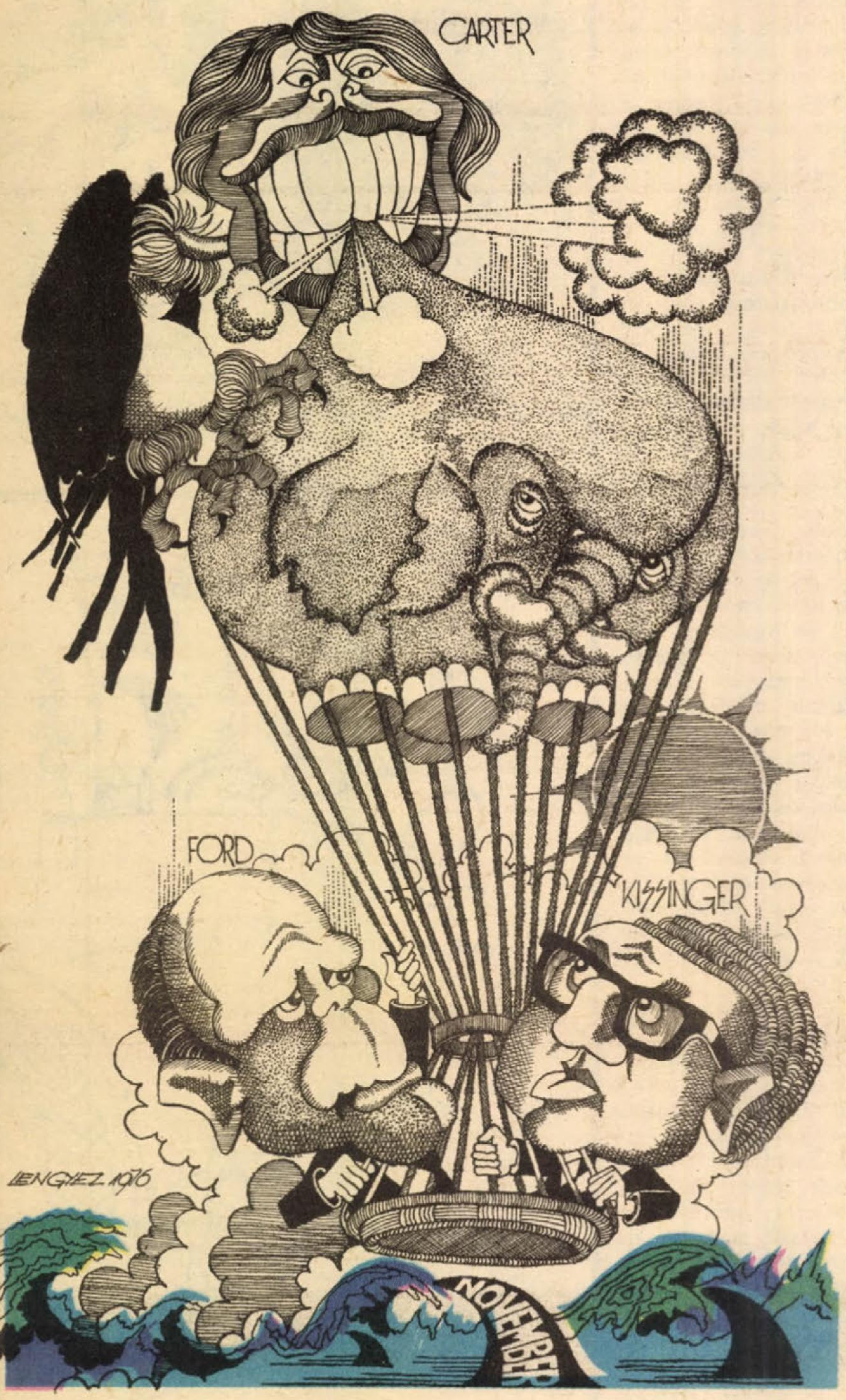
AZ YE 05—08-AS TEHERTAXI sofőrjére panaszkodott K. L.-né levélírónk a Ludas Matyi 41. számában. Azóta meglepő fordulat történt. K. L.-né újabb levélben közölte szerkesztőségünkkel, hogy visszavonja panaszát. A tehertaxit üzemeltető vállalat igazgatójától is érkezett levél. „Vállalatunk lefolytatott vizsgálatából megállapítást nyert, hogy a fenti számú tehertaxi vezetője nem követett el mulasztást" — közli az igazgató. Még egy taxi-ügy:

TAXIRA, A DÉLI PÁLYAUDVAR

érkezési oldalán, mint köztudomású, nagyon hosszú ideig kell várakozni. A fegyelmezett utasok tisztességesen sorbaállnak és gyakran mérgelődnek, hogy a később érkezők, de fegyelmezetlenek („szemfülesek"!) mégis sokszor előbb ülnek kockás kocsiba. A sofőrökön is múlik persze, azokon, akik nem tartják be szigorúan a sorbanállók rendjét. De nemcsak ez a baj. Csikós Nagy István (1088 Bp. Krúdy Gyula u. 14) például arról ír: 31 perces várakozás után végre családjával taxiba ülhetett a Déli előtt, s alig néhány percnyi út után, a Széna tér körül, hat üres taxit látott békésen várakozni. Azt kérdi: miért építették ki sok pénzért a taxik URH-hálózatát, ha nem arra használják, hogy a vonatok érkezéséhez megfelelő számú taxit irányítsanak?

VÁLASZTÁSOK ELŐTT

REPUBLIKÁNUS LÉGHAJÓSOK

– Úgy látom, hogy lejjebb sem veszélytelen . . .

FORD ÉS CARTER TÉVÉVETÉLKEDŐJE

GRATULÁLUNK!

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa Tabi Lászlót, a Ludas Matyi volt főszerkesztőjét és Földes Györgyöt, a lap volt főszerkesztő-helyettesét nyugállományba vonulása alkalmából több évtizedes alkotó munkássága elismeréséül a Szocialista Magyarországért Érdemrenddel tüntette ki.

PÓTCIKKELY EGY TÖRVÉNYHEZ

Van végre közművelődési törvényünk! Okos és jó törvény, az irigység sem találhat kivetni valót benne. Én sem vetném el egyetlen betűjét sem. inkább még megtoldanám néhány pótparagrafussal.

Az országgyűlés egyszerre tárgyalta az új törvényt és a nehézipari miniszter beszámolóját. Az összefüggés világos: a nehézipar termeli és szállítja a közművelődés egyik legfontosabb kellékét, a világosságot. Ám villanyáramból nem mindig, s nem mindenhova jut elegendő.

Példának Gyömrőt említem. (Említhetném Érdet, vagy az ország sok más faluját, városát.) Az emberek szombatonként gátlás nélkül mosnak, takarítanak, tisztálkodnak és szórakoznak. A rengeteg mosógép, porszívó, magnó, csak úgy habzsolja az áramot! Ha ehhez még a televíziókat is bekapcsolják mindenütt, meccs vagy krimi ürügyén, pillanatok alatt sötétség borul a tájra. Mert a kivénhedt villamosvezetéknek drótból vannak ugyan az idegei, de ennyi megterhelést ő sem bír el. Tehát:

1. §. ***Hatóságilag meg kell tiltani a szombati nagymosást. Ugyanakkor kötelezni kell a televíziót, hogy szombat déltől este tízig unalmas, csak keveseket érdeklő műsorokat sugározzon.***

Az is segítene, ha visszatérnénk a kézi mosáshoz, a teknő köztudottan kevés áramot fogyaszt.

Másik gond: vidéken a villanyáram drágább, mint a fővárosban. Pedig a só, a cukor, a kása és minden egyéb falun is annyiba kerül, mint Pesten. Csak a villanyáram kivétel. Nem értettem az okát, de nem mertem megkérdezni, féltem, kinevetnek, hogy ilyen közműveletlen vagyok, még ezt sem tudom. Csak akkor nyugodtam meg, amikor néhai *Erdey-Grúz Tibor* ugyanezt kérdezte egyszer a rádióban. Ő sem értette, pedig ő a Tudományos Akadémia elnöke volt. Én azóta rájöttem a magyarázatra: a villanyáram is értelmiségi, s nem szívesen megy vidékre, csak ha jól megfizetik. Javaslat:

2. §. ***Szívós nevelő munkával szemléleti változást kell elérni a villanyáramnál, meg kell őt győzni arról, hogy vidéken is ugyanolyan szükség van rá.***

*

Hajdanában megkövetelték, hogy a bíró meg a jegyző vasárnap *első széket üljön* (az első padban foglaljon helyet) a templomban. Ha falvaink vezetői első széket ülnének a kultúra hajlékaiban, nem tűnnék el egyes közművelődési intézmények siralmas állapotát. Mert ahhoz nem vagyunk elég gazdagok, hogy mindenütt pompás, új kultúrházakat építsünk. De olyan szegények sem vagyunk, hogy mészre, seprűre, gittre ne tellene. Törvénybe kellene foglalni talán:

3. §. ***Az elnök és a titkár kötelesek a kultúrházba járni, évente legkevesebb négyszer, illetve háromszor, minimum kétszer, de legalább . . .***

Na nem, ezt le sem írom, ne járjunk a fellegekben.

*

Az országgyűlésen egyik képviselőnk azt kérte, hogy *a közművelődés érdekében javítsák a tömegközlekedést*, mert jelenleg eléggé körülményes a távolabb lakóknak eljutni a kulturális eseményekre.

Még a viszonylag közel lakóknak is körülményes néha. Például ha nagy esőzések idején iszonytató sártengeren átcaplatva kellene eljutni a klubba, könyvtárba, ismeretterjesztő előadásra. Tízszer is meggondolja a közművelendő egyén, hogy nekivágjon-e a lélek- és cipőszaggató sárnak, s többnyire inkább otthon marad. Jogszabályilag ki kell mondani:

4. §. ***A sár közművelődésellenes jelenség, s mint ilyen, hivatalból üldözendő.***

Falvainkban sokhelyt nagyobb, s mélyebb a sár, mint valaha is volt. Ezen ne szégyenkezzünk, örvendezzünk inkább, mert ez a fejlődés egyenes következménye. A sárba keréknagyig süppedő lovaskocsik nem tudták olyan mélyen felvágni az utakat, mint a modern mezőgazdasági gépek. Aztán: a régi szekerekben sok volt a kő, s rengeteg salak maradt utánuk, azzal kitűnően fel lehetett tölteni a sáros járdákat. De ma már német brikettel vagy olajjal fűtünk, s annak semmi salakja. A nagy sár, bármily furán is hangzik, a civilizáció gyümölcse. Egyedüli hathatós védekezésnek ma már csak a betonjárda tűnik. Épp ezért iktassák törvénybe:

5 §. ***A járdaépítés elsőrendű közművelődési tevékenység.***

Mert hiába akarják nekem a csillagokat mutogatni, ha közben folyton a lábam elé kell néznem, nehogy beleragadjak a sárba.

Radványi Barna

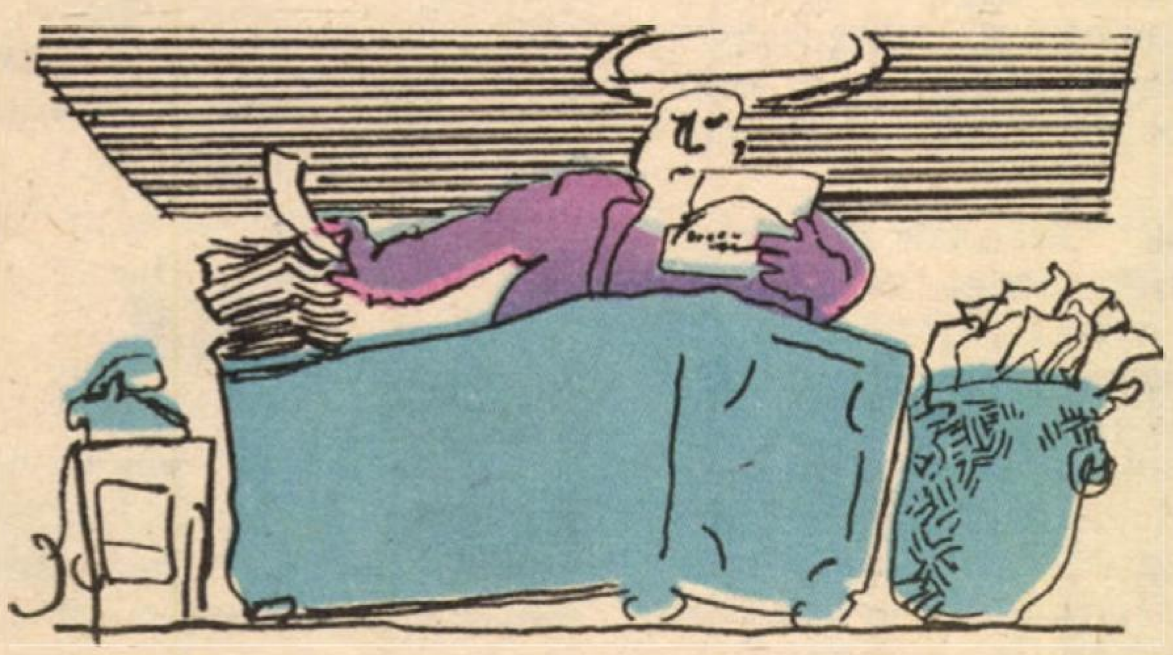
Levélváltás a válasz nélküli levelekről

Tisztelt Szerkesztő úr!

Ez év elején levélben fordultam a helyi (orosházi) ÁFÉSZ elnökéhez. Azt kértem — nemcsak a magam nevében —, hogy a portájuk előtt tisztítsák meg a járdát, amelyet csatakos gazban, bokáig érő sárban és pocsolyában kell keresgélnünk. A járdát mi raktuk le a lakótársaimmal, társadalmi munkában, a tanácstól kapott járdalapokból. Levelemre a mai napig sem kaptam választ és nem is intézkedtek.

Néhány hónap múlva ugyanebben az ügyben írtam a tanácstagunknak. Mindmáig se válasz, se intézkedés.

Ez év márciusában neves színművészt kértem fel, hogy jöjjön el a gyárunkba, ha ideje engedi, és találkozzon a dolgozókkal. Nem válaszolt.

Júniusban a Kiadói Főigazgatóságnak írtam, hogy kisváros lévén, késve és kevés példányszámban kapunk könyveket. A könyvesbolt nem tudja kielégíteni az igényeket. Választ erre sem kaptam.

A „nem válaszolás” talán csak nem egy új népbetegség elterjedését jelenti hazánkban?

Kedves Olvasónk!

Szerencsére nem *új* népbetegségről van szó, hanem *régiről:* az udvariatlanságról. Gondolom, elegendő ennek bizonyítására, ha keserű hangú leveléből még egy mondatot idézek: *„Annak idején a magyar tanárom, akire annyi év után még most is nagy szeretettel gondolok, arra tanított bennünket: a levélre akkor is illik válaszolni, hogyha a válasz nemleges.”*

Az ÁFÉSZ elnöke, úgy látszik, nem az ön régi tanárjához járt iskolába, vagy esetleg beteg volt, amikor az ő tanárja éppen az udvariasság legelemibb szabályaira okította a tanulóit. Nemcsak udvariatlanságról van szó, hanem a bizalom elvesztéséről is, közügyről, a társadalmi munkában végzett közérdekű tevékenység semmibe vételéről, amikor elhanyagolják a járda rendbentartását. Ha az ÁFÉSZ elnöke intézkedett volna és a járókelők nem lennének kénytelenek a pocsolyában keresgélni a járdát, akkor is megválaszolhatta volna az ön levelét és megköszönhette volna, hogy felhívta a figyelmét a járda elhanyagolt voltára. De sem intézkedni, sem válaszolni, azt én bizony nagyon illetlen dolognak tartom.

A tanácstag szokatlan hallgatagságát tegye szóvá nyilvános tanácstagi beszámolón. Egyben arra kérem, szívlelje meg azt a tanácsomat, hogy a legközelebbi alkalommal ne szavazzon arra a tanácstagra, aki a választóinak leveleire, észrevételeire még csak nem is válaszol.

Ezek a kis dolgok, amelyekről ön levelében ír, nagyon nagy dolgok. Mert kik nem válaszolnak a levelekre? A hanyagok, a lusták, az ügyekkel nem törődő ügyintézők. Azok, akik nem mérik fel, hogy az emberek azért fordulnak hozzájuk, mert a segítségüket, a véleményüket, az intézkedésüket kérik. Azért kérik *éppen tőlük,* mert ők vannak azon a poszton, munkahelyen, vagy bárhol, ahol intézkedni tudhatnak, sőt, sok esetben kötelesek. Hogy ez mennyire nem csekély ügy, mennyire fontos és egyben a demokratizmus ügye is, azt a már ismert kormányrendelkezés is bizonyítja: a tanácsok, állami hivatalok (értelemszerűen a vállalatok stb.) a hozzájuk érkezett levelekre 30 napon belül kötelesek válaszolni.

Vannak természetesen, akik azért nem válaszolnak esetleg az őket ért bírálatra, mert szeretnék „elaltatni” az ügyet: ha nem esik szó róla, „a feledés homályába merül”. Magyarán szólva, elfelejtik. De nem erről van szó például a levelében említett neves színművész esetében. Lehet, hogy olyan neves, aki ezrével kapja a leveleket és a meghívásokat az ország minden tájáról. Titkársága nincs, ideje sincs, tehát nem lehet megkívánni tőle, hogy mindenkinek válaszoljon.

Megint egészen másféle ügy a Kiadói Főigazgatóság válaszának az elmaradása. Lehet, hogy levele elkallódott, vagy esetleg ilyen sorsra jutott az önnek írt válaszlevél. Ezért helyesnek látom ez úton megismételni június óta válasz nélkül maradt panaszos levelét: Tisztelt Kiadói Főigazgatóság! Orosháza kisváros, de több lexikont és mindenféle más könyvet kér, többet, mint amennyit eddig kapott. Van igény rá!

Ezért az igényért külön is üdvözletemet küldöm az orosháziaknak.

Földes György

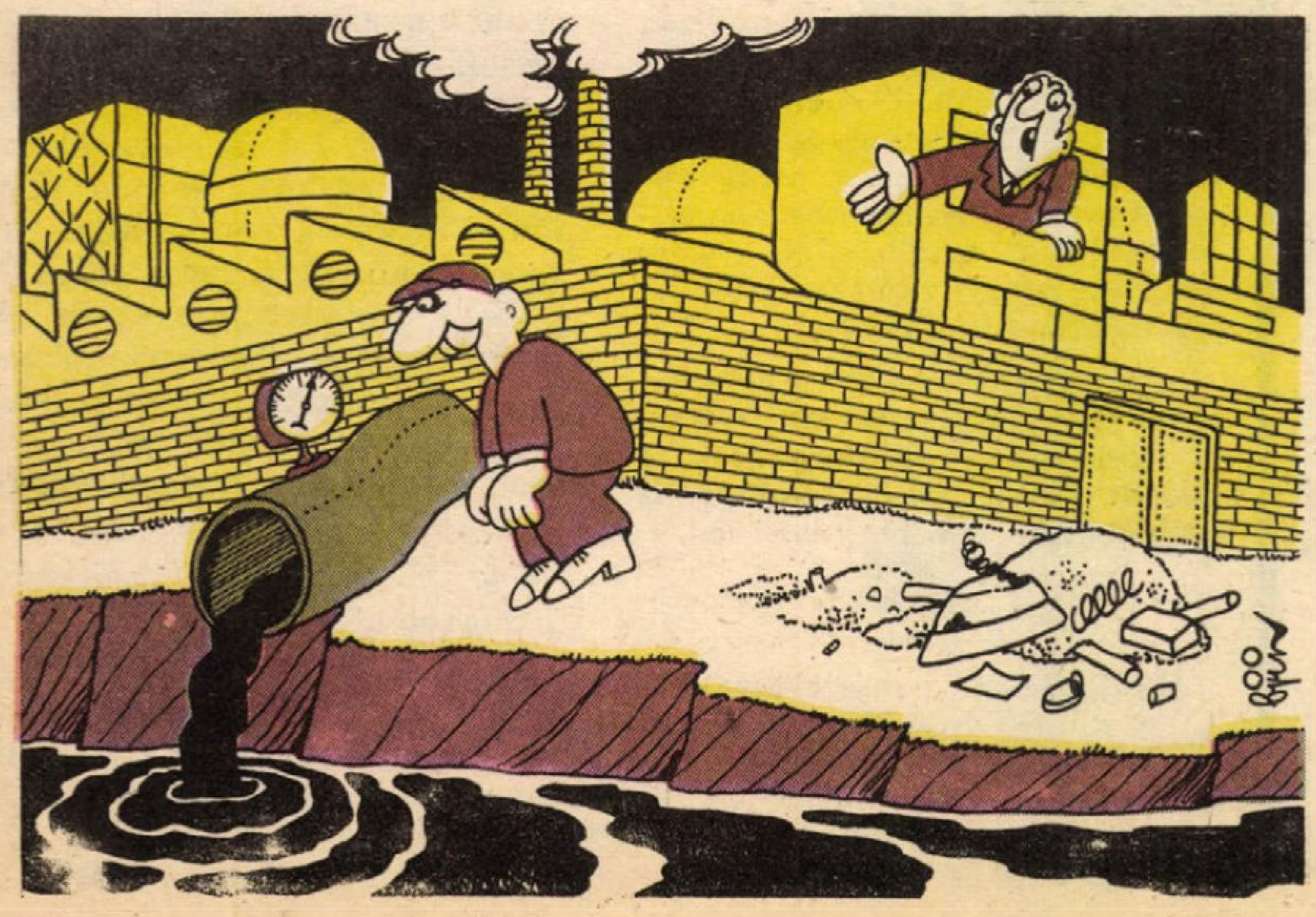
TANYAVILÁG

– És maguk még tényleg nem voltak olasz társasutazáson?

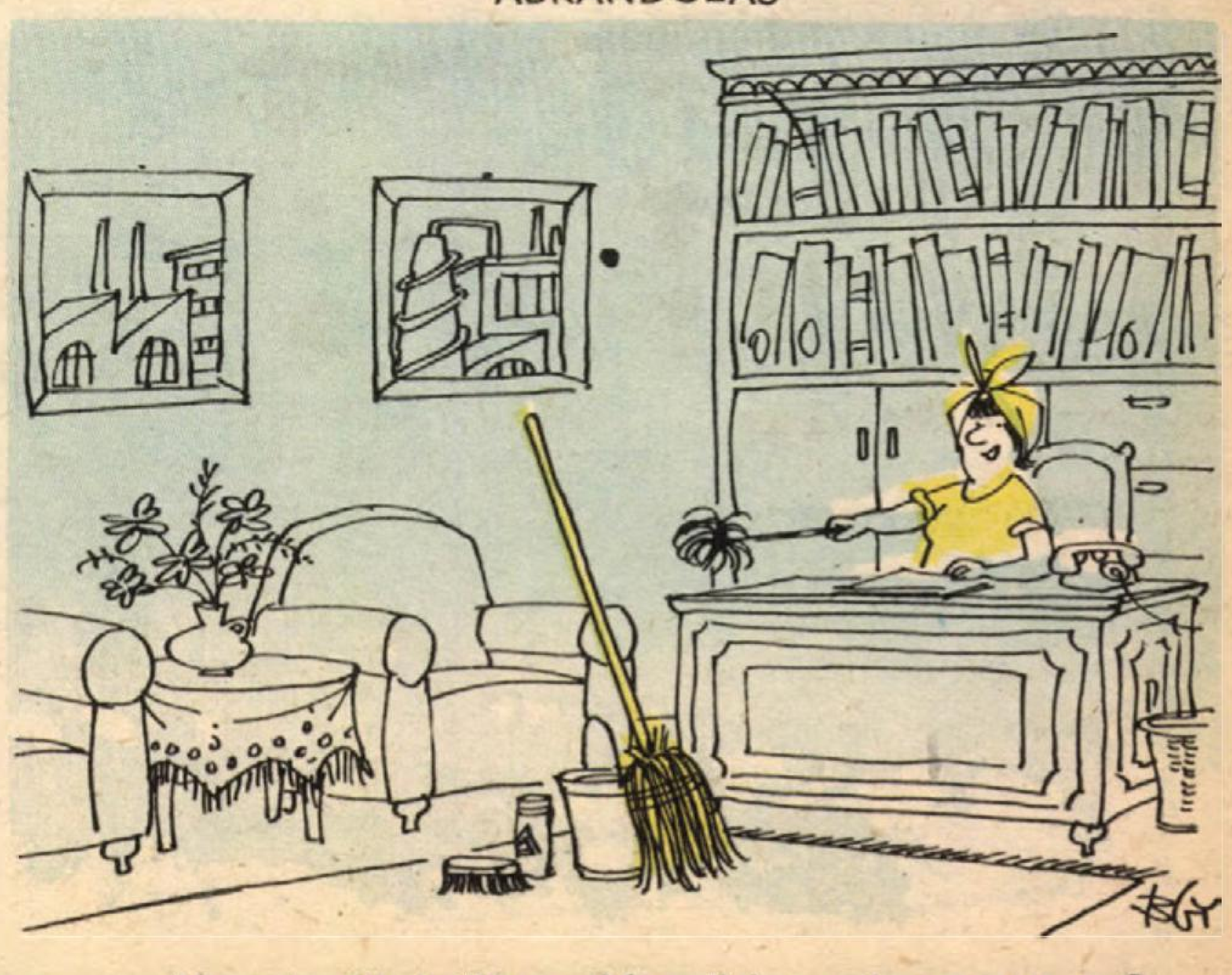
– Egész héten gürcölök a Köztisztasági Hivatalnál, vasárnap én is megengedhetek magamnak egy kis kikapcsolódást.

FEJLETT GYÁR

– Olvassa le a mérőóráról, Jani bácsi, hogy ebben a hónapban menynyi környezetvédelmi bírságot kell fizetnünk . . .

ÁBRÁNDOZÁS

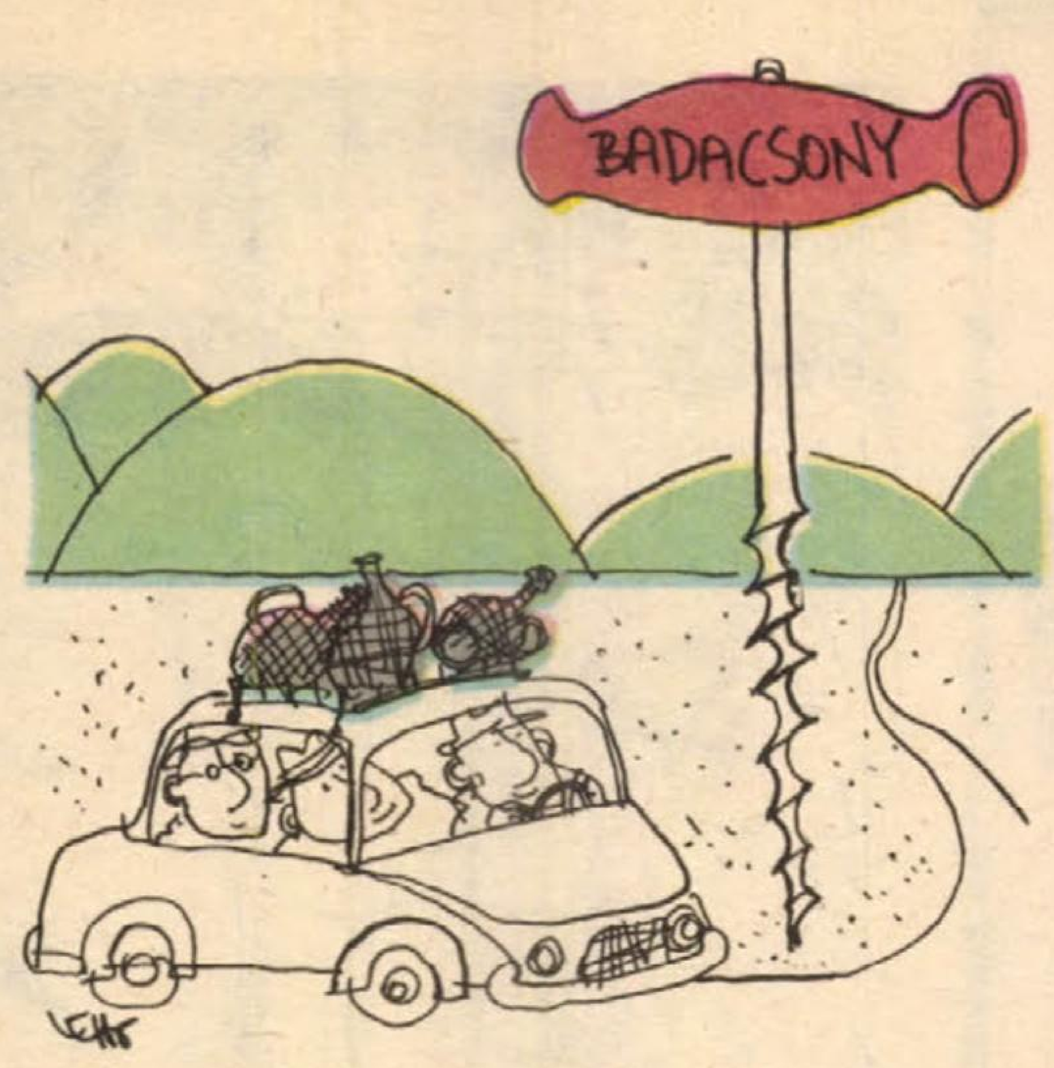

– Nos, hadd halljam, Mancikám, mi a panasza?

– Itt lehet jelentkezni a Magányosok Klubjába?

SZÜRETI JELZŐTÁBLA

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Ez az utolsó vészjelző százasom, és még csak 27-e van!

– Meghoztam a konyhabútort.

– Ne dühöngjön, uram, elvégre egy kamionnal is találkozhatott volna.

GOMBA

Lapunk munkatársa felkereste Illetékes Helyet, hogy megtudakolja: mit tesznek a már-már végzetesen elharapódzó gombaveszély elhárítására?

— Mostanáig a viszonylag békés meggyőzés eszközeivel próbálkoztunk — mondta Illetékes Hely. — Mint tudjuk, a legcsekélyebb siker nélkül. Előfordult, hogy valaki éppen a bőnyeges csikarászból készült pörkölt fogyasztása közben olvasta röplapunkat. „Hahaha — kacagott fel a szerencsétlen ember —, mit kell látnom? Ezek itt azt írják, hogy a bőnyeges csikarász élvezete a végtagok számában átmeneti vál'ozást idéz elő, miközben az egész bőrfelület rózsaszín fényben kezd vibrálni. Röhögnöm kell!" Mit gondol, mi történt ezzel az emberrel?

— Végtagjainak számában átmeneti változás állt be, miközben egész bőrfelülete rózsaszín fényben kezdett vibrálni.

— Látom, érti a csíziót — mondta Illetékes Hely. — Nos, ezek után természetesen szó sem lehetett többé anyámasszonyos didaktizálásról, kisiskolás győzködésről. A végső eszközökhöz nyúltunk, megszerveztük gerillacsapatainkat, amelyek gombaügyben úgyszólván semmitől sem riadnak vissza. Gyorsan mozgó alakulatokról van szó, ezek a tett színhelyén csapnak le a gombamánia megszállottaira.

Egy órával később lapunk munkatársa már Dr. X. oldalán járta a stiglichegyi kiserdőt. Délelőtt esett az eső, a fák alján akkora gombák virítottak, mint megannyi keménykalap. A gombák között jólöltözött mániákusok bóklásztak.

— A szemüket figyelje — suttogta Dr. X. — Teljesen normális, jólszituált egyének a gomba láttán egyszerűen kivetkőznek magukból. A pulzusszám emelkedik, nagy mennyiségű adrenalin ömlik a véráramba, egyesek a téboly félreismerhetetlen jegyeit mutatják, holott még nem is ettek a gombából. A piacon rahedliszám vásárolhatnák a jó gombát, de nekik az nem kell. A jó ég tudja, mi ez. Talán valami évezredes nyomorszindróma visszakérődzése, vagy hipermodern vadászszenvedély. Odanézzen...

Dr. X. beharapta az alsó ajkát, amely e célra kiválóan alkalmasnak bizonyult, majd lekuporodott egy bokor tövébe. Elegáns úr caplatott végig az ösvényen, nyakig sárosan, két őrületes gombával a kezében.

— Zoltovány Odoáker — susogta Dr. X. — Állandó kuncsaftunk. Az elmúlt két hónapban tizenháromszor tuszkoltuk vissza az élők sorába. Itt már nem segít a gyomormosás, csak az agymosás.

Most már a gombák is tisztán látszottak. Hatalmas két féreg volt, penészzöld kalapjukon lila pettyekkel. Vad morgásokat hallattak, egyikük röptében elkapott egy szőrös testű dongót, és visszataszító csámcsogások közepette elfogyasztotta.

— Csócsás mürőke — döbbent meg Dr. X. — A legveszedelmesebb fajta. A fogyasztó feje már néhány falat után is duplájára dagad, és szederjes színt ölt. A száj elferdül, s a légzés szaggatottá válik. Utána!

A villamoson a gombák három gyereket megharaptak, és elragadták egy idős hölgy cekkerét. Zoltovány Odoáker négy rövid megálló leforgása alatt huszonhat pofont kapott az utasoktól, de fel se vette. Fátyolos szemmel meredt a gombáira, és becéző szavakat sugdosott a fülükbe.

Dr. X. különítménye a világítóudvarban foglalt állást. Az ablakból jó kilövés kínálkozott a konyhára. Feszült percek következtek. Zoltoványék asztalhoz ültek, az asszonyka kezdte kimerni a gombát.

— Tűz! — kiáltotta most Dr. X. A különítmény éleslövésze jól célzott. Egyetlen csúzlipendítéssel kilőtte az egyik mürőkét. A gomba felvonyított, féloldalára dőlt és agonizálni kezdett. A zaft lecsurgott a konyha kövére és füstölgő árkot mart a saválló metlachi lapokba. A különítmény emberei beugráltak a konyhába.

— Senki se mozduljon! — kiáltotta Dr. X. — Az elesett mürőkéért a kommandó minden felelősséget vállal. A másikat pedig túszként magunkkal visszük. S ha újra eső lesz, visszajövünk!

A Zűr utcai piac mellett eszméletlen egyénbe botlottunk. A járdán hevert, feje a duplájára dagadt, és szederjes színt öltött. Szája elferdült, légzése szaggatottá vált.

— Gombamérgezés? — kérdezte lapunk munkatársa.

— Nem — mondta Dr X. — Alkohol. Még a jobbik eset. Ez holnapra elmúlik, de a csócsás mürőkétől egy életre hülye marad az ember.

Peterdi Pál

HARAG

Dustin Hoffmant, a kitűnő amerikai filmszínészt különös malőr érte.

Kidobták egy börtönből. A felháborodott rabok.

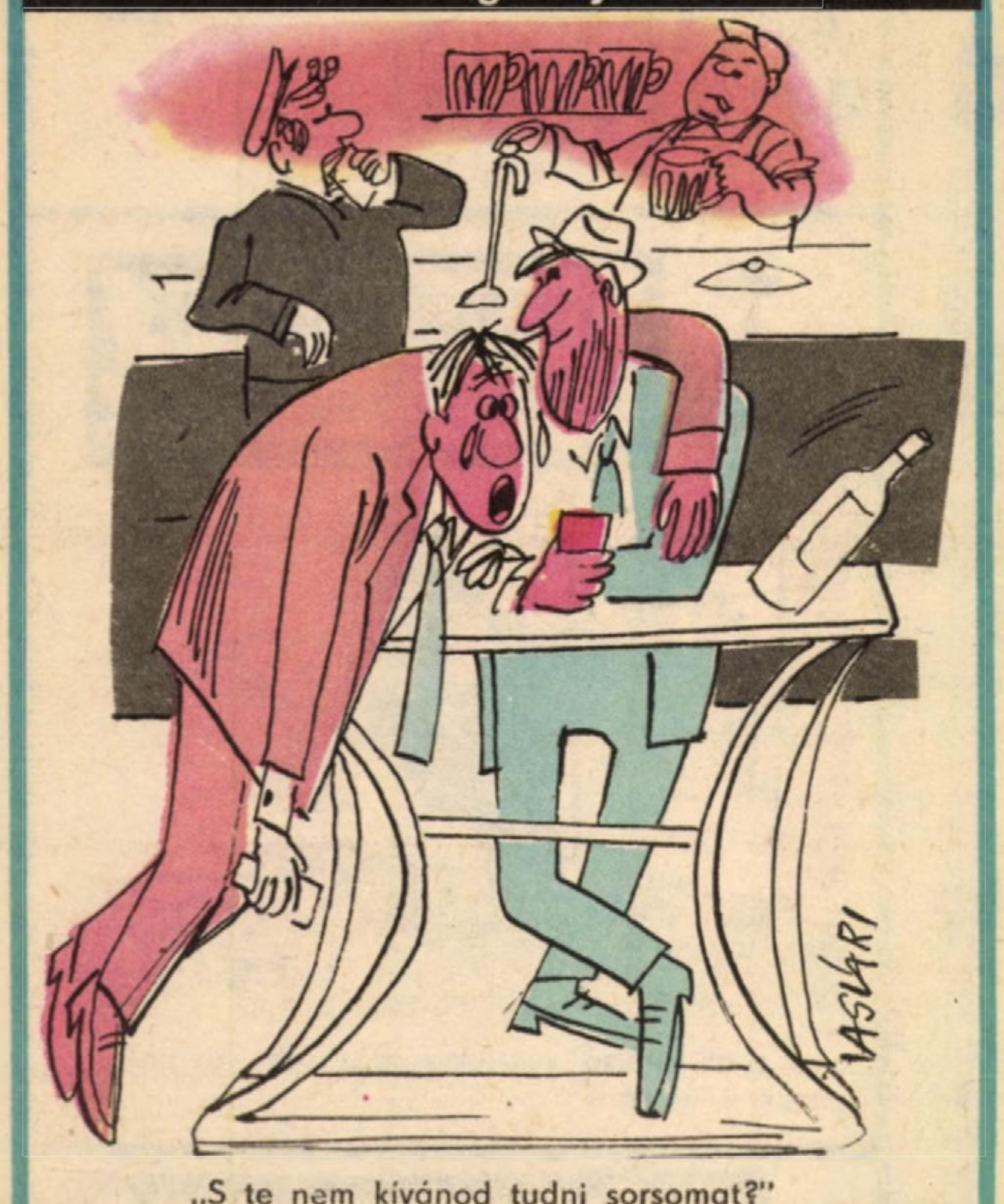
Hoffman ugyanis gengsztert játszik egy soron következő filmjében és ötletekért látogatott el a kaliforniai Folsom-fegyházba. A botrány akkor tört ki, amikor a színész ártatlanul megkérdezte:

— No és, mondják csak, hogyan lehet elkövetni egy tökéletes bankrablást?

Egy csomó rab azonnal háborogni kezdett.

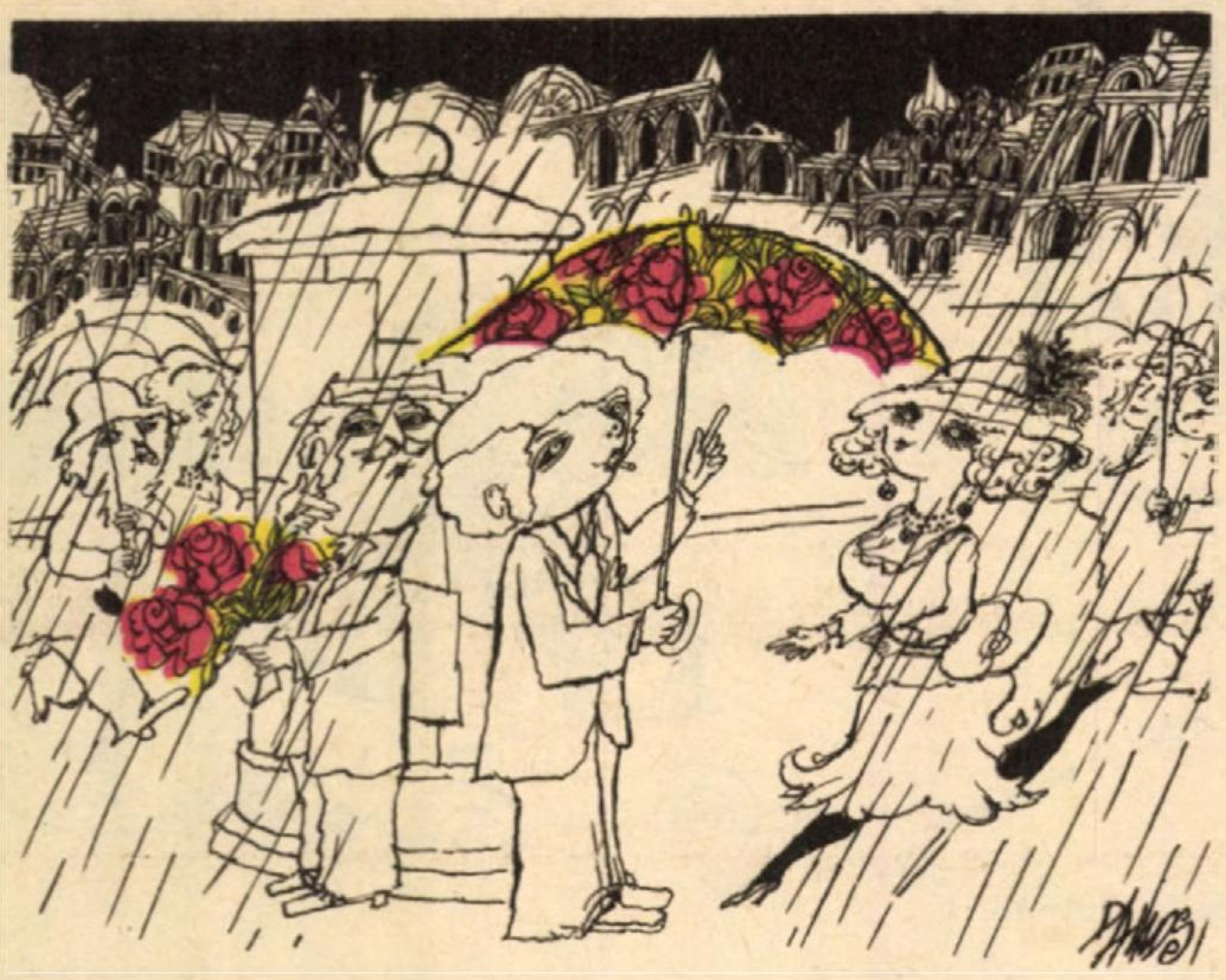
— Maga őrült! — ordították. — Ha mi azt tudnánk, akkor nem lennénk itt!

Az ember tragédiája LXXIX.

„S te nem kívánod tudni sorsomat?” *(Madách)*

PRAKTIKUS GAVALLÉR

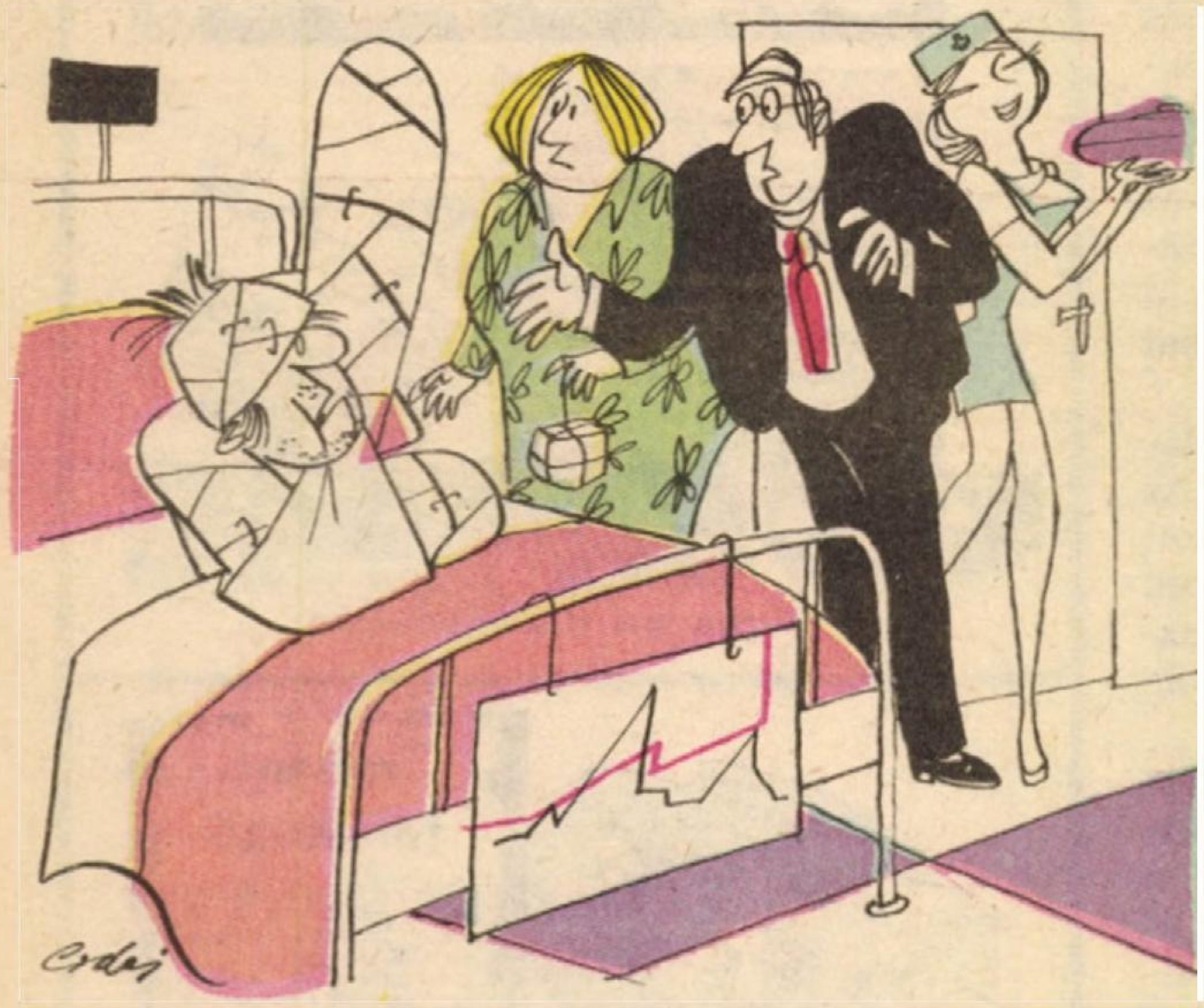
– Ezt magának hoztam...

SORON KÍVÜL

– Elnézést, de egyedül van otthon a három gyerekem egy doboz gyufával!

KÓRHÁZI LÁTOGATÁS

– Te hogy kerültél ide?
– Be akartam bizonyítani, hogy a zebrán a gyalogosnak van elsőbbsége.

– Legalább a Művészeti Heteket tiszteld meg azzal, hogy addig nem zongorázol...

VALLOMÁS ÉJFÉLKOR

– Tamás, nekem nincs lakásom..
– Nem tesz semmit, nekem nincs diplomám.

NEM ÉRDEMES

Busás élettapasztalataim egyik sarkalatos pontja, hogy kérdezni nem nagyon érdemes. Nem csak azért, mert aki kíváncsi, hamar megöregszik, hanem, mert ha valaki valamit el akar mondani, úgyis elmondja, ha viszont nem akarja elmondani, még a világhírű Scotland Yardnak is meg kell izzadnia az ügyben.

No, mármost, aztán azt is tapasztaltam, hogy a kérdések, amelyeket az emberek feltesznek egymásnak, zömükben teljesen feleslegesek, és eleve magukban hordozzák a válasz használhatatlanságát vagy hazug voltát. Elméletem alátámasztására csokorba gyűjtöttem némely

gyakorta elhangzó felesleges kérdést, és néhányat meg is válaszolnék. A leggyakoribb eset talán az, hogy valaki vár valakit, és mikor az illető megérkezik, felnéz, és azt kérdezi: — Megjöttél? — Ennél butább kérdés, azt hiszem, nincs, és az ügy nem is szorul kommentárra. Erre a kérdésre ugyanis legfeljebb azt lehetne válaszolni: — Nem szívem, nem jöttem meg, de nemsokára megjövök, most fordulok be a sarkon.

Közlekedési eszközökön gyakorta hangzik el az igazán szellemes kérdés: — Mondja, miért tolakszik? — Erre rendszerint nem érkezik válasz, vagy ha igen, azt nem lehet ideírni. De vajon mit remél a kérdező? Szerintem erre kulturált módon csak valahogy a következőképpen lehet válaszolni: — Tisztelt uram, miután feleségem, született Harnvég Krisztina a mai napon kissé megkésett az ebédfőzéssel, nekem pedig ki kell mennem a Nyugati pályaudvarra kis unokahúgom elé, aki nemrégiben lebabázott, utam sürgőssé vált, és szükségét éreztem, hogy viszonylag finoman fellökjem önt, amit mélyen megbántam, és utólag elnézését kérem. — Hát erre, gondolom, kevés az esély, éppúgy, mint egyenes választ kapni arra a kérdésre, amit naponta ezren kockáztatnak meg minden közértben, ez pedig így hangzik: — Tessék mondani, friss a kenyér? — Természetesen a válasz minden esetben igenlő, teljesen függetlenül attól, milyen a kenyér. Világos ugyanis, hogy az eladó őszinte választ nem adhat,

KÉRDEZNI

mely pedig körülbelül a következőképpen hangzanék: — Uram, a kenyér legalább kétnapos, legalábbis nálunk. Most számítsa hozzá, hogy az utolsó lisztszállítmány, amelyet a nekünk dolgozó péküzem kapott, enyhén dohos volt, és a kenyérszállítás sem nevezhető higiénikusnak. Az istenre kérem, ne vigyen belőle! — Hát, ezt, ugye, nem lehet várni.

De nézzünk egyszerűbb, ősi kérdéseket. Emlékszem még régebbi tapasztalataimból, hogy vannak — rendszerint különnemű — emberek, akik azt kérdezik egymástól: — Szeretsz? — Ennél feleslegesebb kérdés aztán nincs. Aki ugyanis a másikon nem látja, hogy szereti-e őt, szerintem már idióta egy kicsit, és az is biztos, hogy ha a másik is idióta, és válaszol a kérdésre, a válasz csak igenlő lehet. Mert ha ilyen szituációban a kérdezett fél nem szereti a másikat, csak a következőt felelhetné: — Nem szeretlek, apukám, és jó, hogy kérdezed, már rég akartam mondani, csak valahogy nem volt időm. Az autód tetszik nekem, nem mondom, meg a pén-

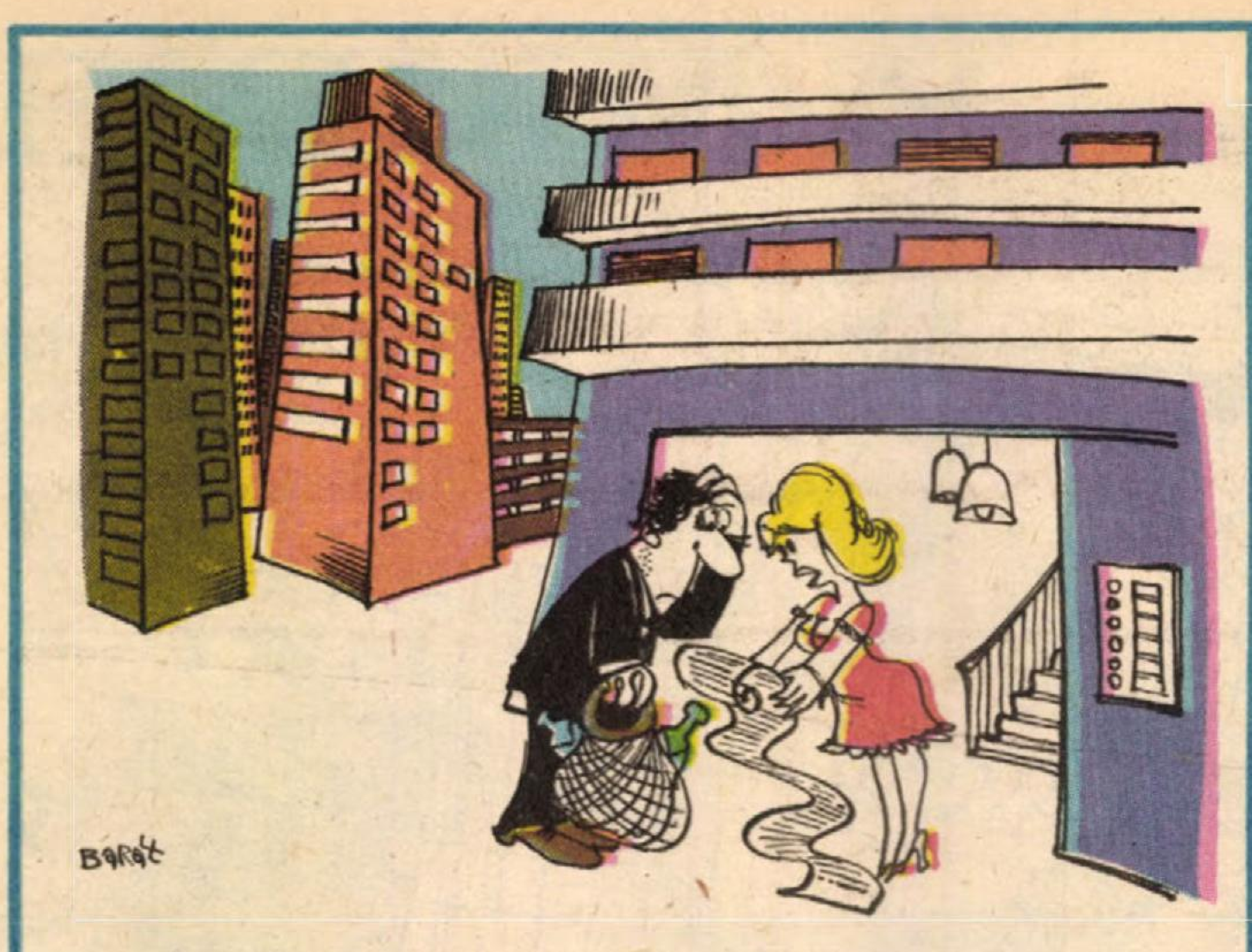

zecskéd, amit rám költöttél, meg a balatoni villa, amit nyáron rám írattál, de egyébként szépen, higgadtan, egyenletesen utállak, ahogy csak lehet.

Vagy pedig, hogy a munka területéről is vegyünk egy példát, a főnök behívja beosztottját, és megkérdezi: — Mondja, Kovács kartárs, szereti a munkáját? — Mit válaszol a dolgozó? (Amit a főnöknek előre tudnia kellene.) — Hogy szeretem-e? Mit, szeretem? Egyenesen imádom. Tetszik tudni, esténként nem tudok elaludni, mert folyton az jár az eszemben, mit csinál az én kis munkácskám ott benn a vállalatnál, és hajnalban álmatlanul forgolódom, és várom a percet, hogy rohanhassak ide befelé és elkezdjem az én kis tevékenykedésemet. — Holott szíve szerint ezt válaszolná: — A munkámmal még csak meglennék valahogy, bár el tudnék jobbat is képzelni, csak ne te lennél a főnököm!

Most mondják meg, kedves olvasóim, tetszett ez az írás? Illetve, bocsánat, tudom: nem kell kérdezni!

Soós András

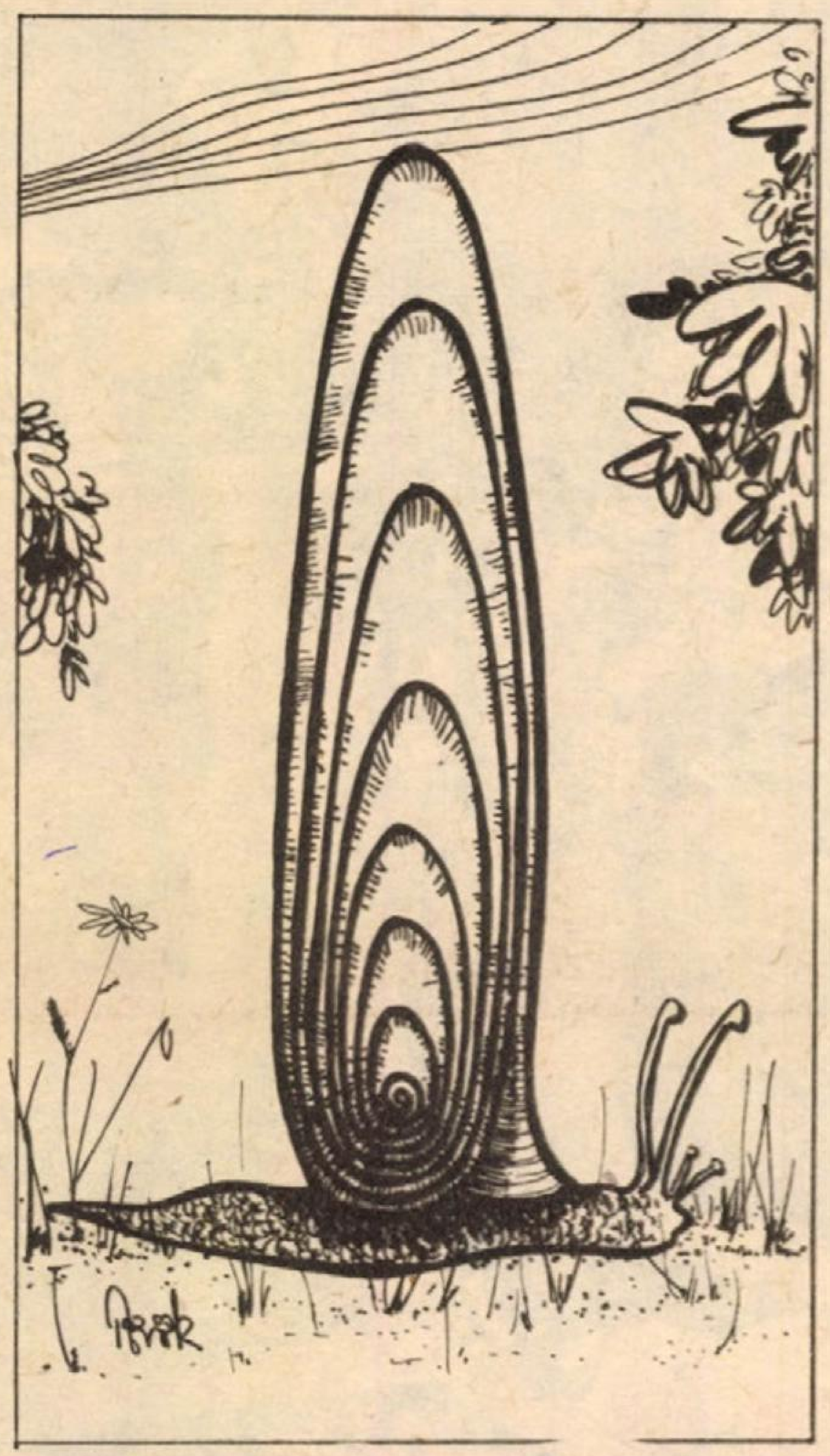
– A lakótömbgondnokot is meg kell hívni a lakásszentelőre.

KÉNYELMES VADÁSZ

– Lompos Róka jelentkezzen!... Lompos Róka jelentkezzen!...

TORONYHÁZ

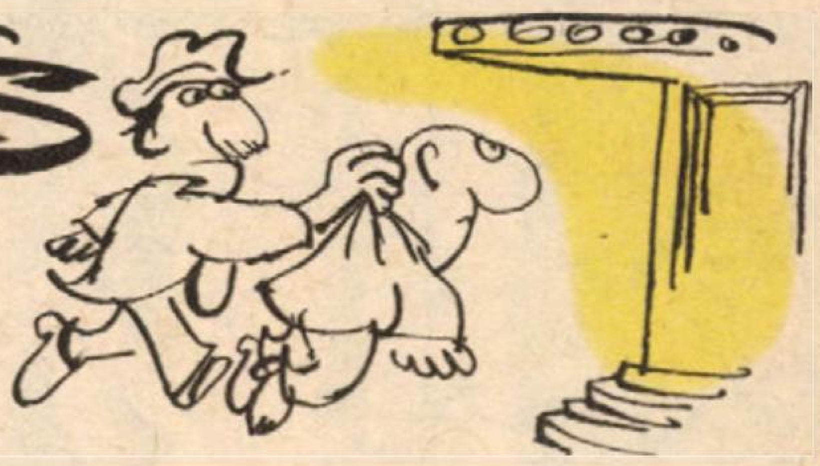
AJÁNDÉK

A Sunday Express állandó viccpályázatának heti győztese.

Mrs. Smith két nyakkendőt vesz a férje születésnapjára. A férj rögtön fel is köti az egyiket, Mrs. Smith szúrós szemmel nézi.

— Úgy — mondja —, szóval a másik nem tetszik?!

BŰNHŐDÉS

A férfi unott arccal, szórakozottan nézegette a körúti mozi kirakatában elhelyezett fényképeket. Egyszer csak valaki gyengéden megkopogtatta a vállát:

— Van egy átadó jegyem nyolc órára. Zsöllye nyolcadik sor. Miért néz úgy rám? Nem vagyok jegyüzér. Nyolc forintért adom, anynyiért, mint a pénztárban. A feleségemmel mentünk volna moziba, de ő nem ér rá.

A fényképeket szemlélő férfi tétova mozdulatot tett a kezével:

— Bocsánat, én nem nézem önt jegyüzérnek, de én egyáltalán nem járok moziba. Sőt, nem is sejtem, hogy milyen belülről egy nézőtér.

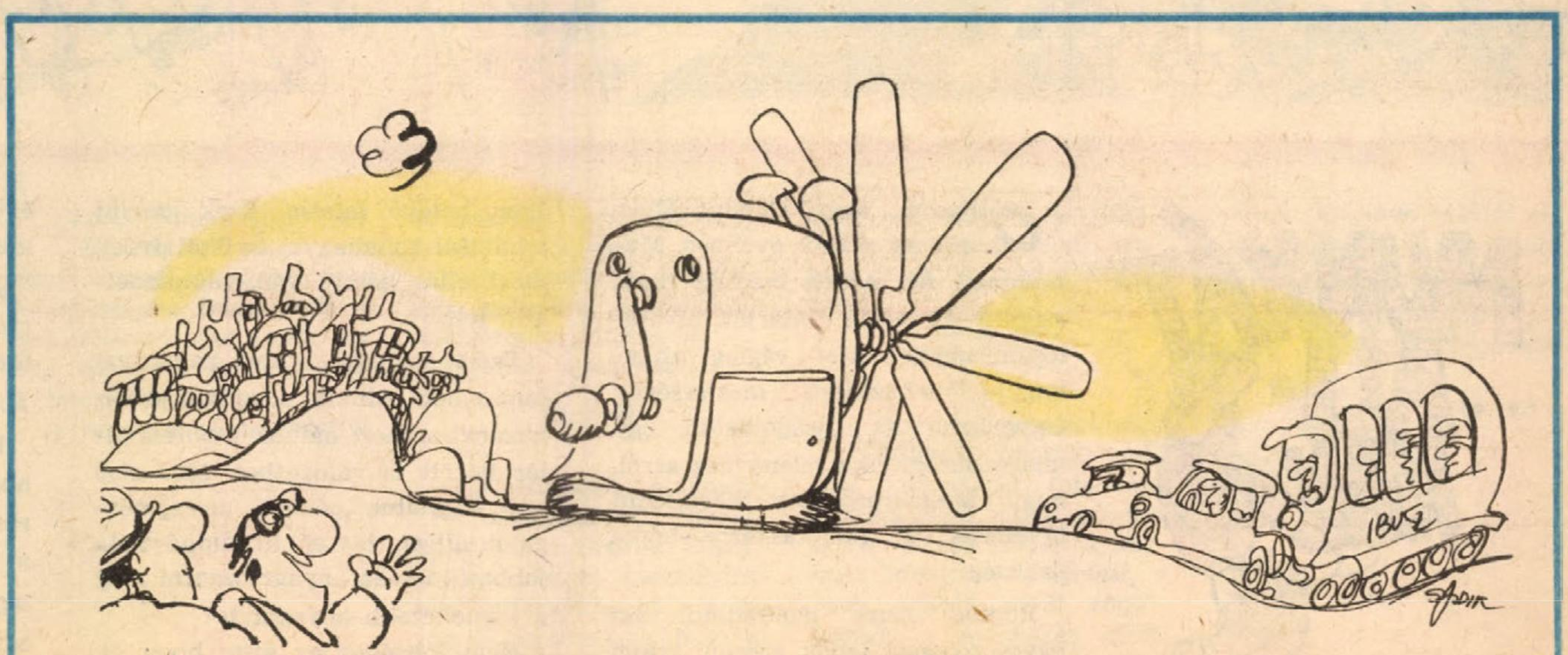
— Maga nem is tudja, miről marad le! Előfordul, hogy ugyanazt a filmet kétszer nézem meg: egyszer a moziban és később a televízióban. Nem tudom megmagyarázni, miért, de óriási a különbség. A moziban valahogy filmszerűbb a film. Jobban át tudom élni a történetet. Nekem kellenek a nyikorgó székek, a zörgő cukorkás zacskók, a szünetben a pereces bácsi, a némafilm korszakából visszamaradt perecekkel. Hároméves koromban voltam először moziban. A Szövetség Mozgóban. Ott volt a Wesselényi utca és a Szövetség utca sarkán, ahol ma egy fodrászszalon van. Attól kezdve nincs olyan hét, hogy kétháromfilmet meg ne néznék. Kivételt képez az 1941-től 45-ig terjedő időszak, amikor nagyon gyenge műsor volt a fronton. A háborús híradóknak nem nézője, hanem szereplője voltam. Sajnos, manapság egyre kevesebb az érdekes, szórakoztató, mozgalmas, cselekményes film. Mi, szenvedélyes mozirajongók, még akkor is megváltjuk a jegyünket, ha a nézőtéren ásít az unalom, mert mi önmagáért is szeretjük a mozit, a mozi hangulatát. Sajnos, egyre kevesebb a nézők száma. Szerintem az a baj, hogy a Filmátvételi Bizottság tagjai között, akiknek az a feladatuk, hogy külföldön filmeket vásároljanak a magyar közönségnek, nincs olyan, aki igazi szerelemmel szeretné a mozit. Ezért vetítenek nálunk olyan sok gyenge, unalmas filmet. Ön egyébként miért nem jár soha moziba?

A férfi láthatóan zavarban volt, nagyot sóhajtott, aztán elszántan kinyögte:

— Megmondom őszintén, magam is tagja vagyok a Filmátvételi Bizottságnak. Látok én elég filmet külföldön.

— Úgy? Tehát akkor ezt a filmet is maga vásárolta?! Most nem menekül! Bűnhődni fog! Mars be a moziba!...

Galambos Szilveszter

– O, ez a malom nagyon olcsón működik. A turisták örülnek, ha tekergethetik.

MÉSZÁROS ANDRÁS: **A MI KÉPZŐMŰVÉSZETI HETÜNK**

Olvasom, hogy Cassius Clay, aki az utóbbi években Muhammad Ali néven boxolta össze szerény 42 millió dollárját, hivatalosan bejelentette: végleg abbahagyja nehézsúlyú mesterségét. Ugyanazon az újságoldalon egy közgazdasági cikk jelent meg arról, hogy Magyarországon körülbelül ötvenezer új munkáskézre lenne szükség.

Rögtön Alira gondoltam, aki egyes nyugati lapok szerint svájci bankban helyezte el 42 millió dollárját, hogy majd öreg napjaira legyen betevő falatja. Ezek szerint tehát Ali abbahagyta az ökölvívást, most állás nélkül van, munkanélküli lett.

Ezért segíteni akarva rajta, azt tanácsolom Alinak: sürgősen jöjjön hazánkba, mert nálunk többféle állás között is válogathat. Már első nap kaphatna például anyagmozgatói állást, hiszen ki tudná nála jobban ide-oda anyagmozgatni még a legnehezebb anyagot is?

Nem kétséges az sem, hogy őt, aki annyiszor volt a szorító hőse, sohasem szorítaná a hóvégi, vagy évvégi hajrá, a szállítási terminus közelségétől való félelem.

A halszakmában is rögtön kapna munkát, hiszen ütéseivel, sőt kiütéseivel sokszor bebizonyította, hogy ért a horoghoz.

Persze figyelmeztetni kellene őt, hogy a Munka Törvénykönyv szerint itt kisebbek az órabérek, mint a legutóbbi munkahelyén. Ott ugyanis hétmillió dollárt kapott egy órára. Itt, nálunk valamivel kevesebb jutna neki.

(palásti)

TRIBÜN

Gordie Howe, a profikorong agg szupersztárja egy mérkőzésen odakorcsolyázott Frank Udvarihoz, az egyik játékvezetőhöz.

— Frank — mondta —, maga a második legjobb bíró a ligában.

— Ki az első?

— Az összes többi, holtversenyben.

Pikáns filmet forgattak Manchesterben. Az egyik vonzó jelenetben néhány nagyon csinos hölgynek kellett volna úszkálnia egy üvegfalú medencében. Félmeztelenül.

A rendező — tekintettel az aszályos brit nyárra — átíratta a jelenetet.

Most ugyanazok a lányok egy gyönyörű salakpályán tollaslabdát játszanak.

Egészen meztelenül.

* * *

Bill Russellt, a kosárlabdajáték egykori csillagát, a Seattle SuperSonics edzőjét megkérdezték: mit szólna, ha női bírók is vezetnének bajnoki mérkőzéseket?

— Nagyon helyes lenne — mondta a fekete bőrű óriás. — Hiszen a dilettantizmust sem lehet csupán az egyik nemre korlátozni.

* * *

A Bristol City vezetősége különös ötlettel próbált közönséget toborozni a West Ham elleni mérkőzésre. Bérbe vette a cirkusz idomított majmait, s azok mókás revűt rögtönöztek a mérkőzés előtt. 30 000 néző érkezett, soha még ennyien nem tolongtak a Bristol pályáján.

— A majmok átütő sikert arattak — írja másnap a helyi lap. — Maga a mérkőzés unalmas utójátékká szürkült mögöttük.

(p. p.)

LUDAS MATYI TÉVÉT NÉZETT

NÉV, SZÓ, SZÍN

(Be kéne mutatkozni már.) A tv feliratainak, inzertjeinek írói bizonyára nem fejből-emlékezetből dolgoznak, hanem a kézzel vagy géppel írt, elébük tett szöveget betűzik le. Ki írja le vagy nézi át (át se nézi?) a gyakran gondatlan feliratokat? Képernyőnkön még Vörösmarthy Mihály is szerepelt, így, *th*-val, pedig ezt aztán igazán már az általános iskola alsó osztályaiban... S mily gyakori a Ruttkay (pedig *i*-vel írja) Éva, a Latinovics, Sinkovics (holott *ts* végződéses a nevük), a Körmendy (szintén *i* végződés a helyes) János felirat, mintha a rendező (mert mégiscsak ő minden produkció fő gazdája, felelnie kell hát a szereplőlista korrektségéért is) és szereplői be sem mutatkoztak volna egymásnak. A közelmúltban kétszer is „beállították a csúcsot". A tv-nek éppen az egyik legtöbbet foglalkoztatott művésze, *Képessy József* — egy tévéjáték szereplőlistáján *Sándor* keresztnévvel jelent meg. Most legutóbb pedig — *Máriássy József* neve volt olvasható, noha a kitűnő színészt bizisten *Máriáss-*

nak hívják! Nem tréfadolog ez, bosszankodásnál is több, hiszen mégiscsak a nevünk az első számú személyi tulajdonunk. Nem is jegyzetet, de tanulmányt kellene írni erről, ha egyetértenek vele a szerkesztőim is: Árkász József, Mikessy György és Radnóti Barna.

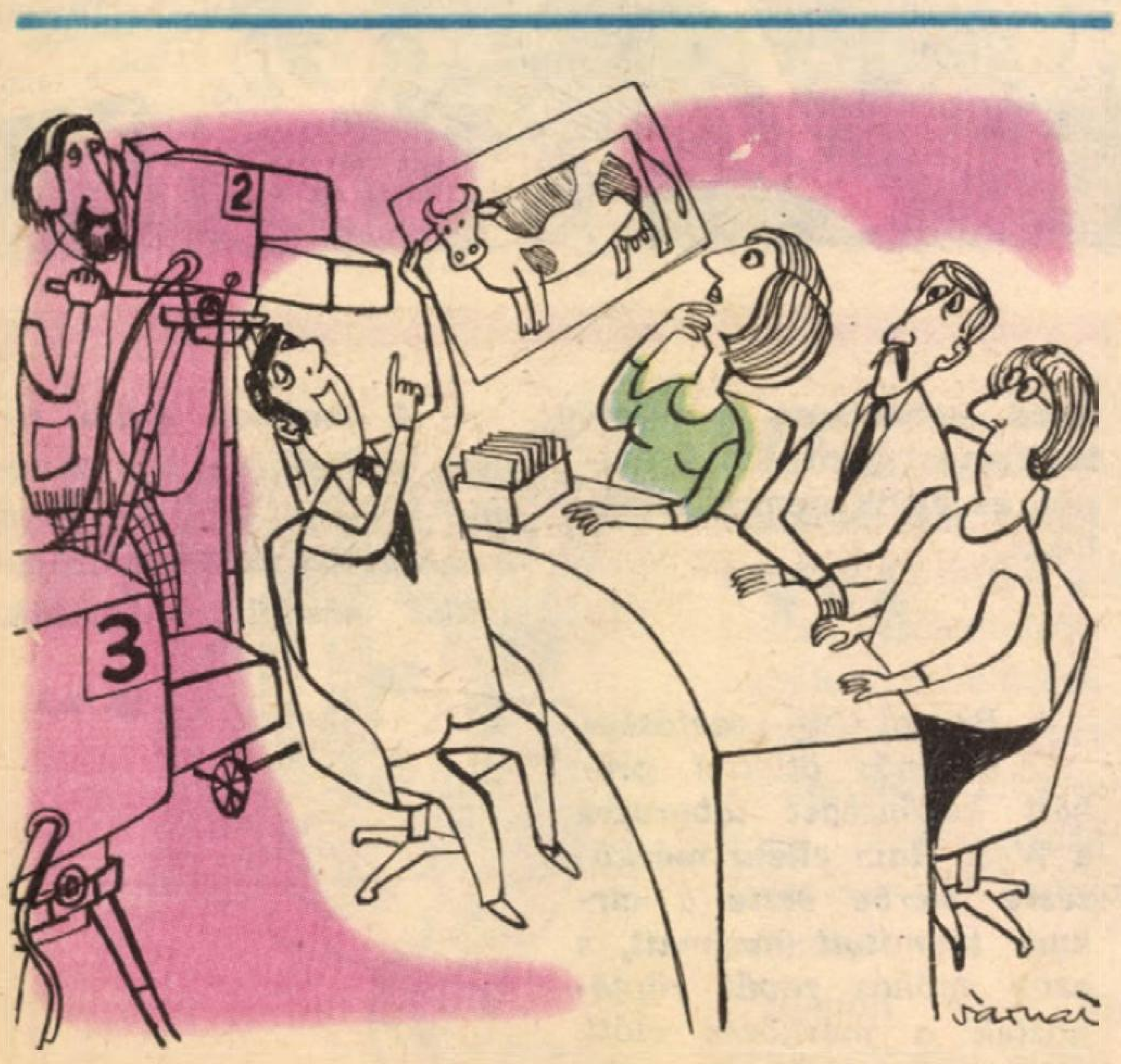
(Ne álljunk meg félúton). Aki gyakran nézi a tévéhíradót meg az Egymillió fontos hangjegyet, tanúsíthatja: szaporodóban a beszédhibás, elsősorban pösze riporterek és énekesek (énekesnők) száma. Szinte már arra kell gyanakodni, hogy eszerint káderezik őket. Tisztán beszél? Legyen szerkesztő, aki sohse szólal meg milliók fülehallatára. Pösze? Akkor okvetlenül képernyőre vele, beszéltessük vagy énekeltessük. Ezzel kétségkívül elértünk valamit, de még hiányos a kép (meg az ernyője). Miért állnánk meg félúton? Megelégedhetünk-e azzal, hogy csak *egyes* riporterek s énekesek beszélnek-énekelnek pöszén, s nem mindegyikük? S ami még fontosabb: a bemondókra (bemondónőkre) nem gondol senki? Ha majd a pöszeség kosarából minden bemondó is egyformán vehet, akkor mondhatjuk, hogy megálljunk, mert a képernyőn legalábbis itt van már a beszédhibás Kánaán!

(Fekete-fehér, igen-nem). Egyszer már szóvá tettem e hasábokon a ma még nem nagy, de — Videoton, Keravill s az áruházak a tanúm — napról napra szaporodó színes tévékészülék-tulajdonosok táborának nevében a tv-nek azt a huncutságát, hogy fekete-fehérben sugározta a színes *Sammy Davis*-show-t. Azt tetszik gondolni, válaszoltak? Ha csak azt nem tekintem válasznak, hogy azóta — újabb három-négy színes műsornak (jobbára mozifilmnek) vetítették a fekete-fehér kópiáját. Legutóbb például *Dustin Hoffman* színes filmjének játszották egy fekete-fehérnek minősített, de olyan sötét változatát, hogy az *Érettségi után* helyett adekvátabb cím lett volna: Négerek harca az alagútban. Igaz viszont, hogy röviddel utána a *Fekete-fehér Minstrel Show-t*, nevével ellentétben és *annak ellenére*, hogy az angolok eredetileg színesben készítették el — színesben sugározta a magyar tv is. Kifürkészhetetlenek a Szabadság tér útvesztői. Néha oly titokzatosak, mint hajdan, amikor ugyanebben a palotában a tőzsdei részvények estek vagy emelkedtek, sokszor megmagyarázhatatlanul.

Barabás Tamás

A TÉVÉ HATÁSA

– Ha eltalálja, milyen betűvel kezdődik a képen látható állat neve, megnyerte a vetélkedőt.

TÉVÉHÍRADÓ

ELŐRE MEGMONDOM

...hogy nem egyezek bele. Nem adok írásos nyilatkozatot.

Mindezt azért jelentem ki határozottan, mert végignéztem Vitray Tamás „Csak ülök és mesélek" című szórakoztató műsorát. Az egyik riportban — egy rejtett kamera segítségével — megfigyelték, hogyan viselkednek az emberek azokban a pillanatokban, amikor megtudják: valakinek ötös találata van a lottón. Sőt, azt is láthattuk: mit tesznek akkor, amikor kiderül, hogy az illetőnek mégsincs öt találata a lottón.

A riportalanyok, illetve a megfigyelt személyek írásbeli engedélye kellett ahhoz, hogy bemutathassa a titokban elkészített felvételeket. És a megfigyelt személyek — ki érti ezt? — megadták az engedélyt.

Én nem adom meg. Viszont szívesen tájékoztatom a televíziót arról, hogyan viselkedem különböző helyzetekben.

A Közért-pénztárnál kiderül, hogy elfelejtettem magammal hozni a pénztárcámat.

Hosszan magam elé bámulok. Mind a két szememmel. Aztán ideges rángások futnak végig az arcomon. A jobb fülem lekonyul. Aktatáskámból összecsukható hordágyat veszek elő, lefekszem rá és várom, mikor üt meg a guta. Különben nyugodt vagyok. Hogy megnyugtassam a körülöttem állókat, eléneklem Solvejg dalát. Aztán — mintha mi sem történt volna — kimegyek az üzletből.

Odahaza megtudom, hogy felbontják az újonnan kifestett lakásom falát.

Bal kezemmel a szívemhez kapok, aztán azt mondom, hogy... Tekintetem egy tébolyodott tekintete. A hajam megőszült és égnek mered. Két fogam megnő és kilóg a számból... Majd felkacagok... A kacajom megrázza a velőt. A családom ijedten menekül. Csak tudnám, hogy miért? Felbontják az újonnan kifestett lakásom falát. Na és? Ezért kár idegeskedni.

Meghallottam, hogy X. Y.-t küldik tanulmányútra külföldre és nem engem.

Nem vagyok irigy X. Y.-ra. Csak elsárgulok. Bizonyisten örülök neki. Örömömben tapsikolok és hazafele menet veszek egy stiglicet. Megveszem és eleresztem, mert madarat lehetne fogatni velem. Annyira örülök X. Y. külföldi útjának. Este eljárom a feleségemmel a kislőcei koppantóst, mert még táncra is perdülök örömömben. Hogy az a... Hogy a jóságos atyaúristen áldja meg X. Y.-t mind a két kezével.

Arról értesülök, hogy X. Y.-t mégsem küldik tanulmányútra.

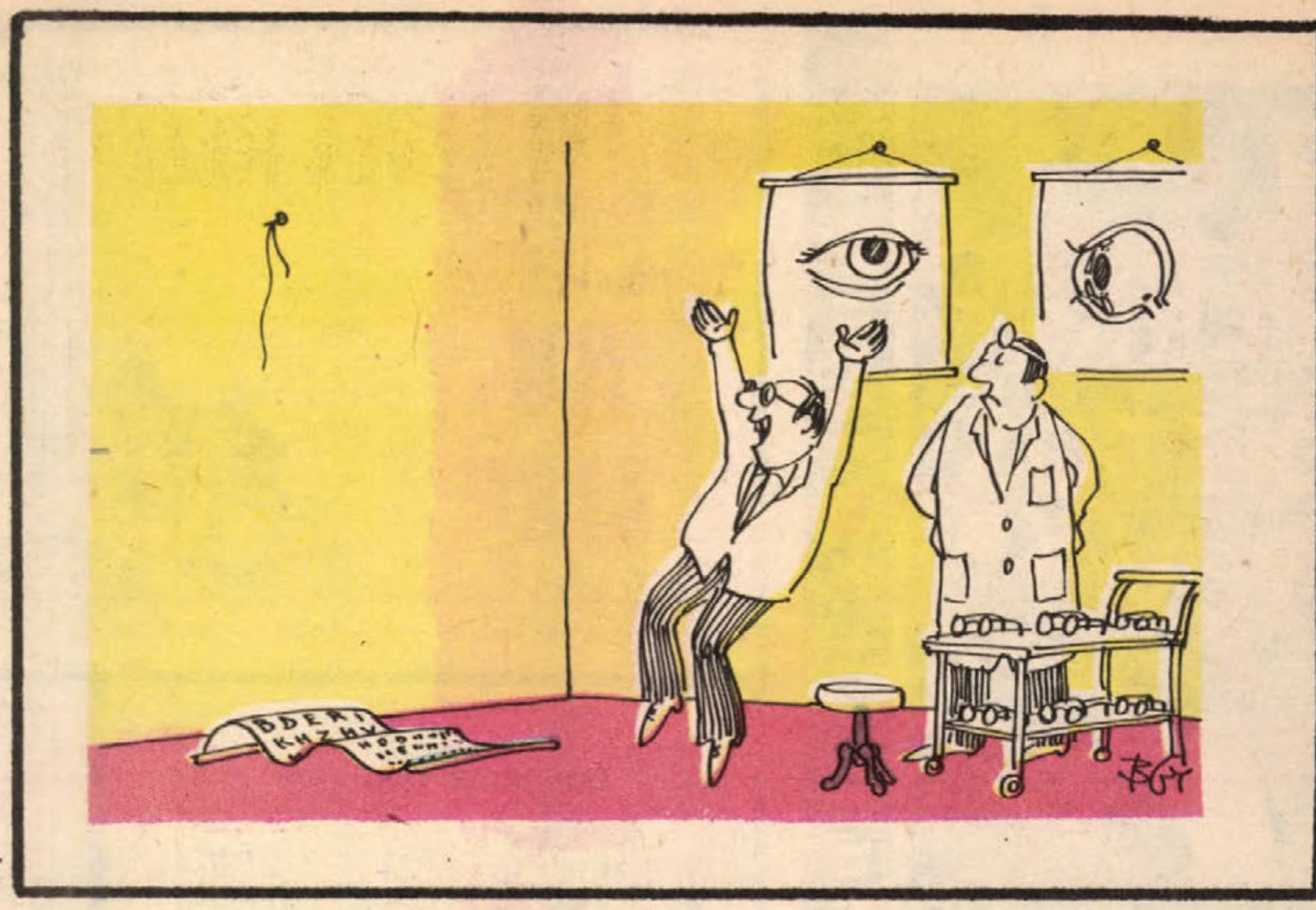
Orcámon lepereg két könnycsepp. Sajnálom őt. A szívem is zokog. Megmondom X. Y.-nak, tegye a fülét a mellkasomra: tisztán kivehető a sírás a szívtájékon. Szívemre szorított zsebkendővel megmondom a kollégámnak: együttérzek vele. De valaki hangosan röhög a fejemben. Remélem, nem hallatszik ki a fülemen. Vajon ki röhög? Esküszöm, nem én vagyok.

Kolumbusz hajójának árbockosarában ülve valamit észreveszek a távolban.

Ez esetben torkom szakadtából azt fogom üvölteni: Föld! Föld!

Mikes György

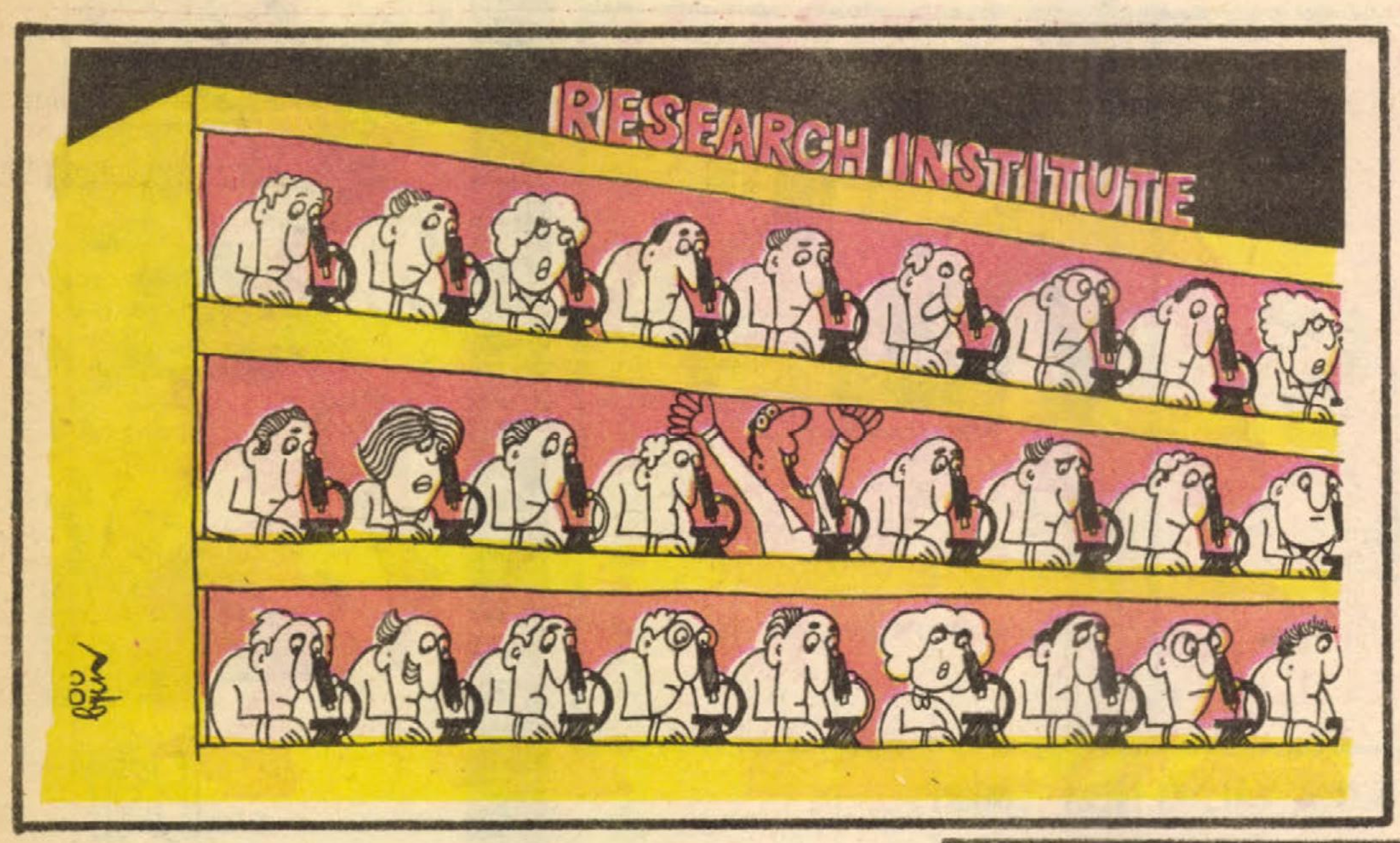

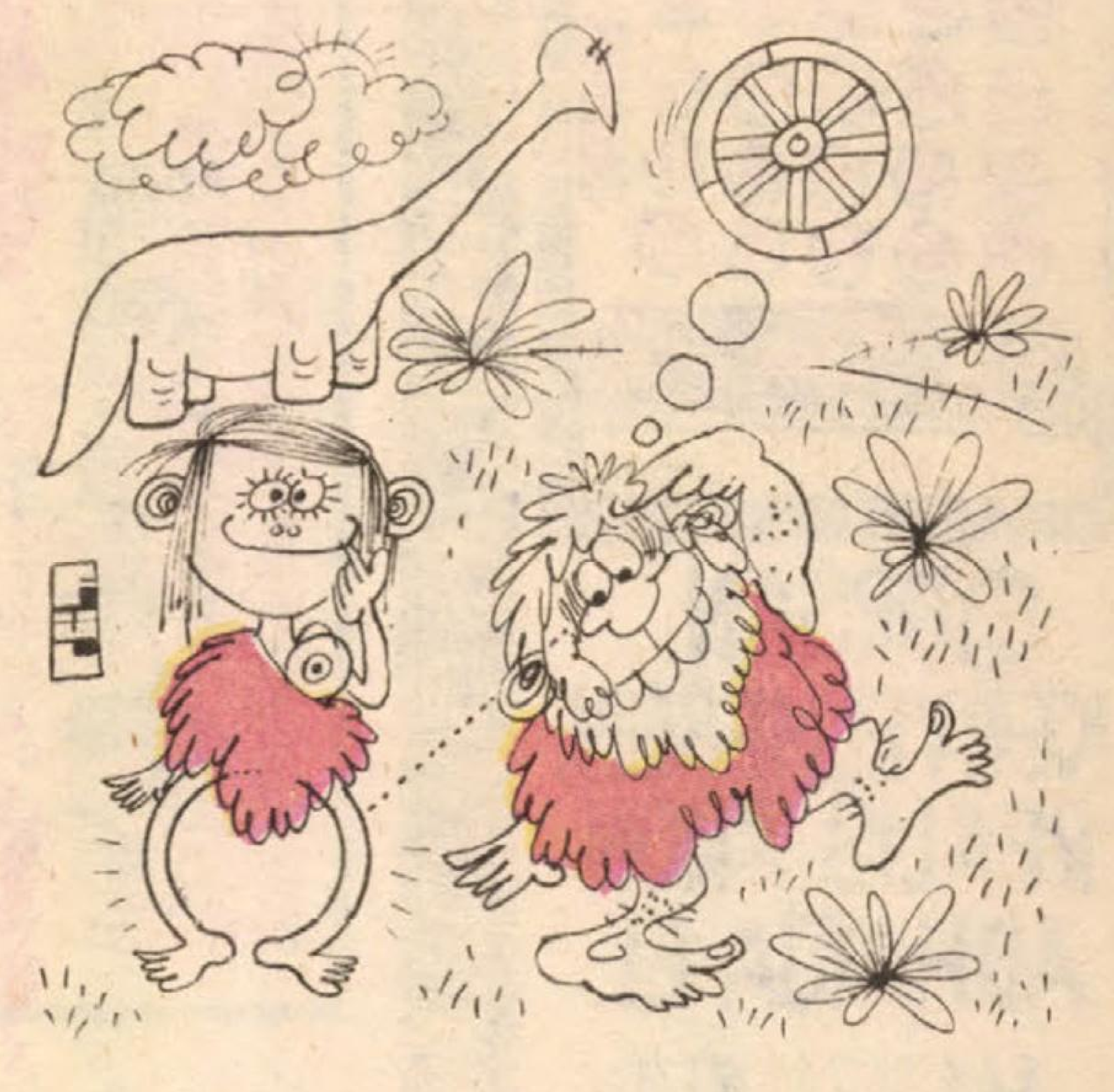

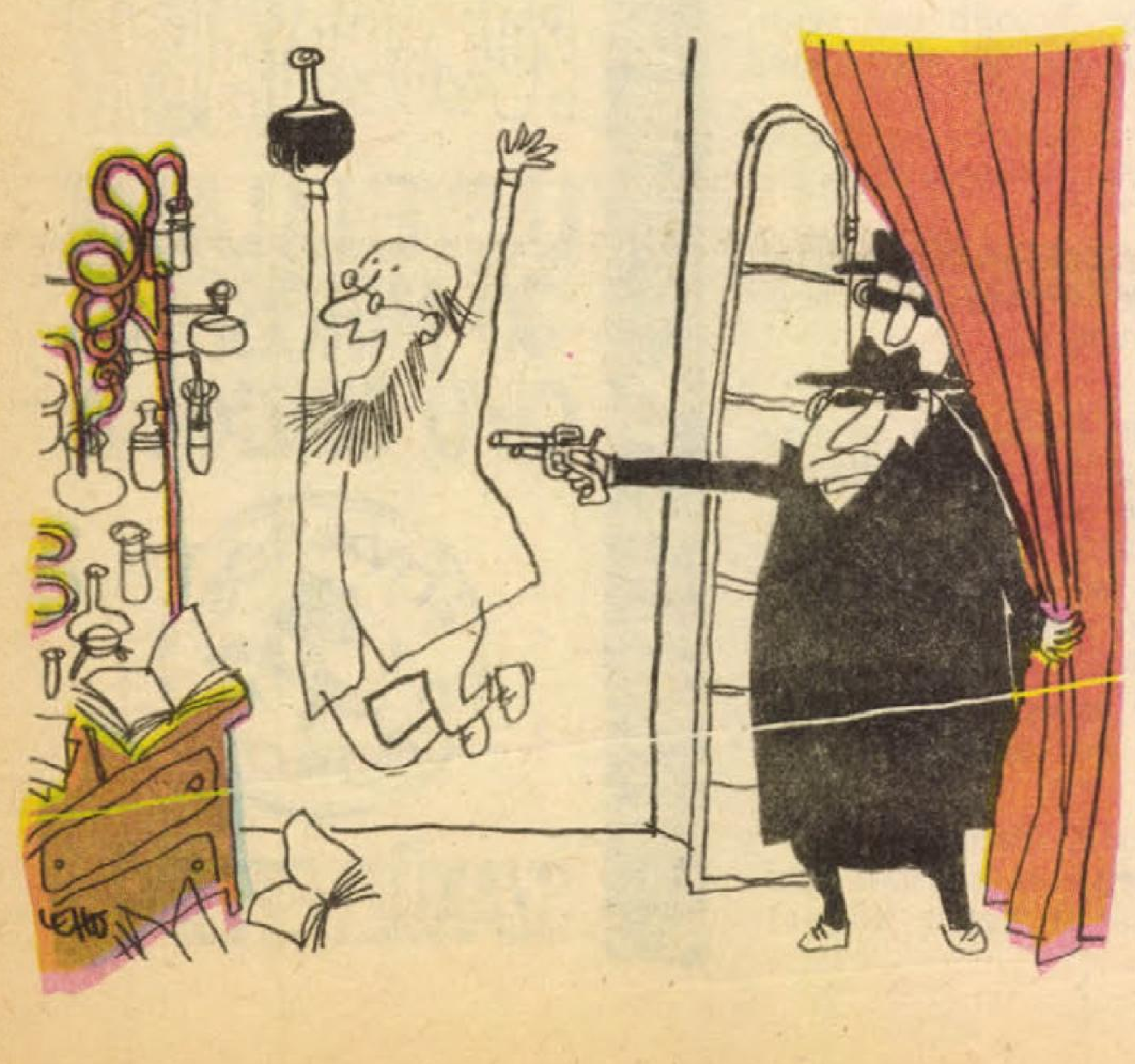
várnai, Bremer, Sajdik, Balázs-Piri, Fülöp, Lehoczki, Dallos

HEUREKA

IMPORT HUMOR

ÖNERZETES TAKARÍTÓNŐ

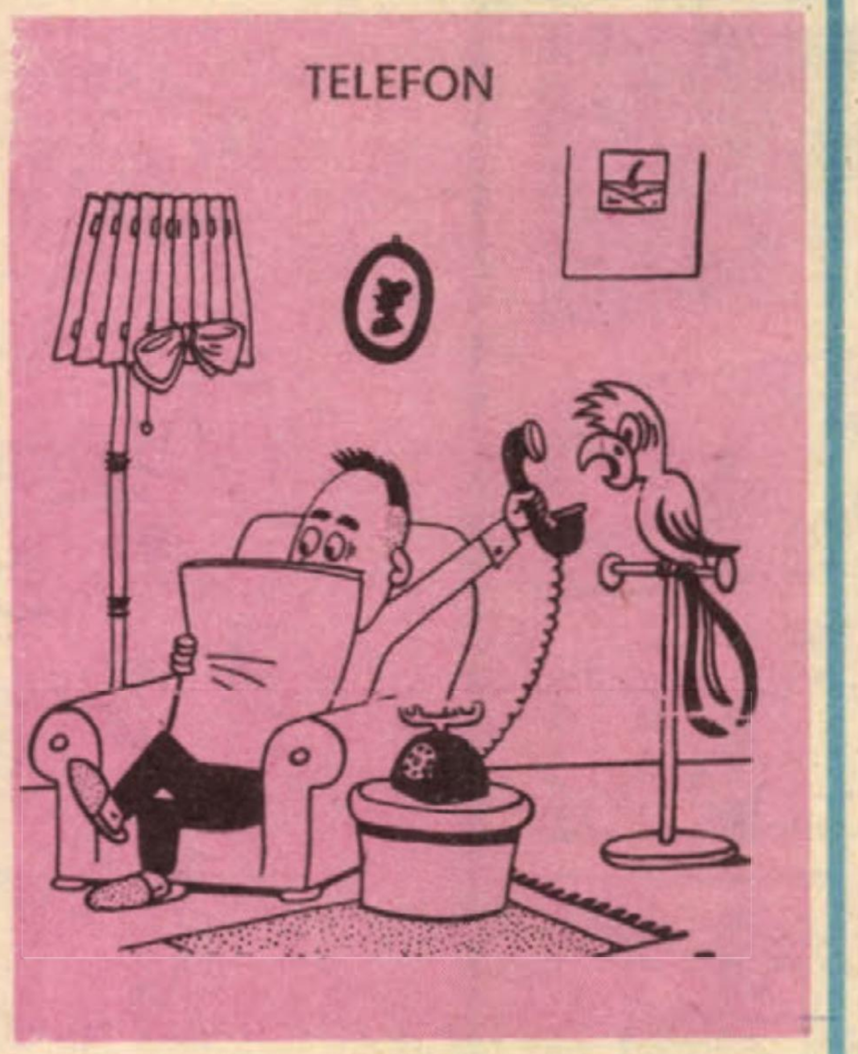
UDVARIAS FÉRFI

– Kíváncsi vagyok, itt majd mit találsz ki az otthoni kugli-partik helyett?

TELEFON

– Az én nevem Iván. És a tied?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Miért tesz üres levélpapírt a borítékba? — kérdi az egyik beutaltat az üdülőben asztaltársa.

— A feleségemnek írok, csakhogy már egy hónapja nem beszélünk egymással.

*

Egy agglegénytől, aki különben nagy nőrajongó, megkérdezte valaki:

— Ha olyan nagyon szereted a nőket, miért nem nősülsz meg?

— Barátom, ha valaki a virágot szereti, még nem kell, hogy kertésznek menjen.

*

A százéves Benő bácsitól megkérdi a riporter, hogy minek köszönheti magas életkorát, talán nem dohányzott, vagy alkoholt nem ivott, esetleg külön diétán élt, vagy pedig sokat sportolt?

Erre az öreg reszkető, de tisztán érthető hangon így felelt a riporternek:

— Az, hogy százéves lehetek, elsősorban annak köszönhető, hogy 1876-ban születtem...

*

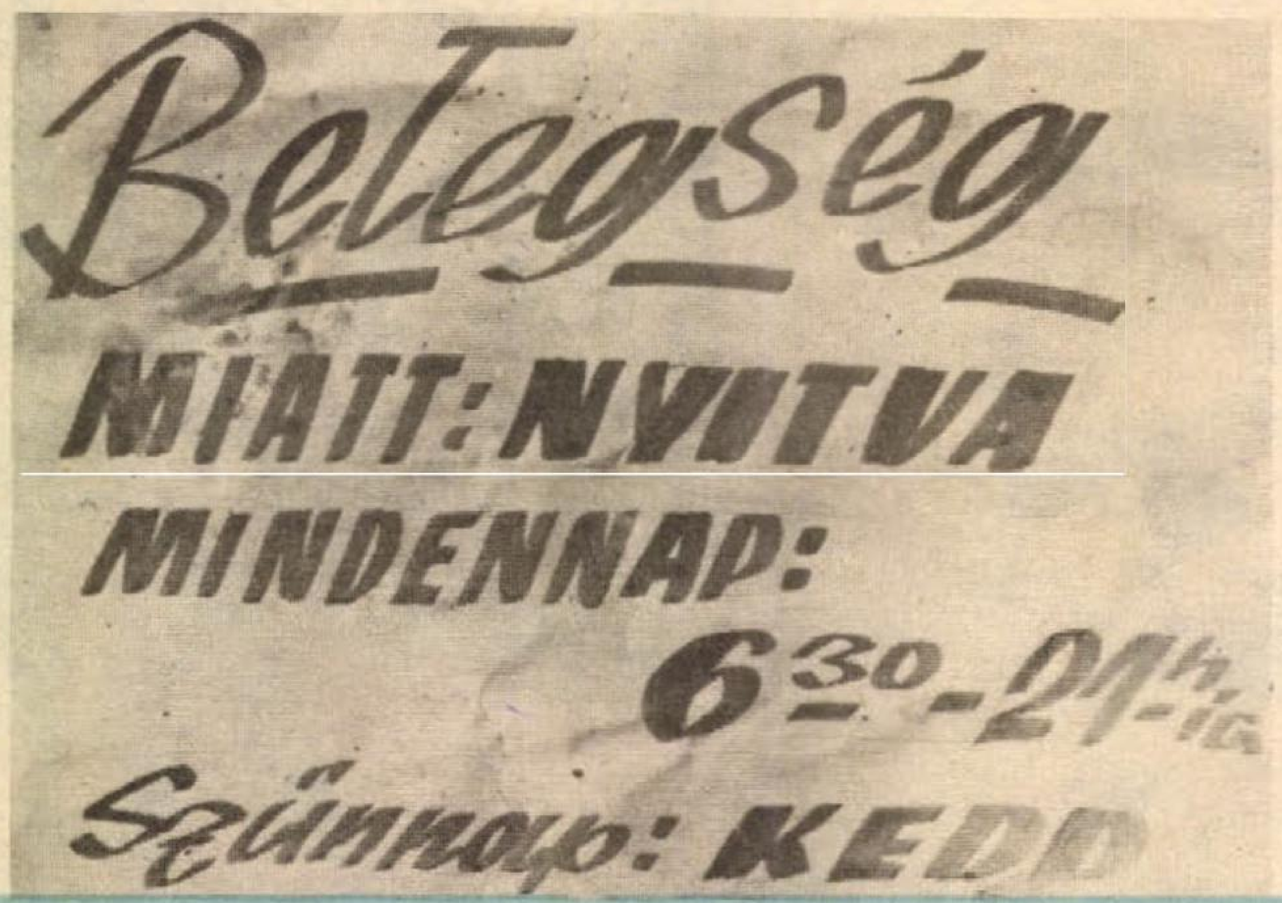
Táviratot küld az ügyvéd az ügyfelének: „Elhunyt a nagybácsija, jelentős örökséget hagyott önre. Várom utasítását a temetésre vonatkozólag. Temetés a szokásos módon vagy balzsamozás vagy hamvasztás?" Rövidesen megérkezik a választávirat: „Legyen mind a három, semmit nem akarok kockáztatni."

*

— Apu, mi az a monológ?

— Olyan beszélgetés, kisfiam, amilyent anyád szokott velem folytatni...

TÜCSÖK és BOGÁR

Még megértenénk, ha ezt egy kórház írta volna ki a kapujára. Minthogy azonban a tatabányai Fehér Ökör vendéglőben olvasható ...

(Madácsi Béla felvétele)

tagság iránt érzett ellátási kötelezettség. Valóban, terveink szerint szeretnénk megnyitni — mintegy 300 ezer negyzetméter alapterületű — műszaki és iparcikk kisáruházat. Örömmel megerősíthetem, hogy az elképzelésből hamarosan valóság lesz, miután Mohács város Tanácsától ehhez messzemenő

Halihó! Ez a világ legnagyobb kisáruháza!

(A Dunántúli Naplóból ollózta Kolozsváry János, mohácsi olvasónk)

Valószínűleg szeszes italokat is csak kiskorúságmentes egyéneknek szolgálnak ki!

(Balatonfüreden fotózta Dr. Alaitner Istvánné, leninvárosi olvasónk)

NEM CSUPÁN EGY AKCIÓ

● A népesedéspolitikai határozatok vegrenajtását szakszervezeti bizottságunk nem egy akciónak, hanem hosszabb időszakra vonatkozó feladatnak tekinti, amelyért egyformán kell tennie valamennyi reszortfelelősnek. A célok megvalósítása komplex feladat, magában fog-

Minden esetre bontsuk kilenchónapos tervidőszakokra az ügyet, aztán jöhetnek a reszortfelelősök.

(A „Közalkalmazottak" c. lapban észlelte Kovács Nóra)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

milliárd literes tejfelvásárlás 50—52 millió literrel túlteljesül. Tavaly ilyenkor naponta egy vagonnal kevesebb vajat tudtak gyártani annál, mint amennyi elfogyott. Jelenleg egy vagonnal több ké-

Csodálatos vajszaporítás! A bibliában halakról olvashatunk valami hasonlót ...

(Népszabadságból ollózta Csányi Béláné, békéscsabai olvasónk)

Asszongyák

hogy Beckenbauer, a kiváló labdarúgó, szobrot kap az NSZK-ban.

Hűha.

Balszerencsés gyerek ez a Franci, a Beckenbauer Franci. Ha előbb születik, nem kisebb művész szoborhatta volna meg, mint a nagy Rodin. (Bocsánat, a szoborta szót egy Karinthy-paródiából loptam. Ha már lop az ember, jó helyről lopjon és jó minőségűt, vagyis az ember ne bagóért adja el a legdrágább kincsét, a becsületét.) Szóval, ha előbb születik Francink, Rodin tán róla mintázza a Gondolkodót, azt a pillanatot örökítve meg, amelyben Beckenbauer hosszan gondolkodik, hogy lőjön-e vagy passzoljon. És közben elveszik tőle a labdát.

De tetejébe még praktikus is ez a Beckenbauer szobor. Ha egy lány azt mondja a vele összefüggő fiúnak, hogy „holnap délután négykor a Goethe szobornál találkozunk", a fiú esetleg pár pillanatnyi töprengés után zavartan megkérdi:

— Ki az a Goethe?

De azt semmiképpen se fogja megkérdezni, hogy ki az a Beckenbauer, mert azt az óvodások is tudják.

A szoborrá levés pedig nem egészen új dolog a labdarúgók számára, hiszen némelyik úgy áll a pályán másfél óra hosszat, mint egy szobor.

De nem ezt akartam elmondani, hanem azt, hogy egy műbírálóval (műítésszel) beszélgettem a dologról.

— Tudja ön, mi a különbség a labdaművész és a szobrászművész között? — kérdezte.

— Nem, kérem tisztelettel.

— Pedig nagyon egyszerű — közölte a kiváló, de szigoráról ismert műbíráló. — A labdaművész, amint látja, néha a rúgásaiért kap szobrot, a szobrászművész pedig néha a szobraiért kap rúgást.

Gergely Miklós

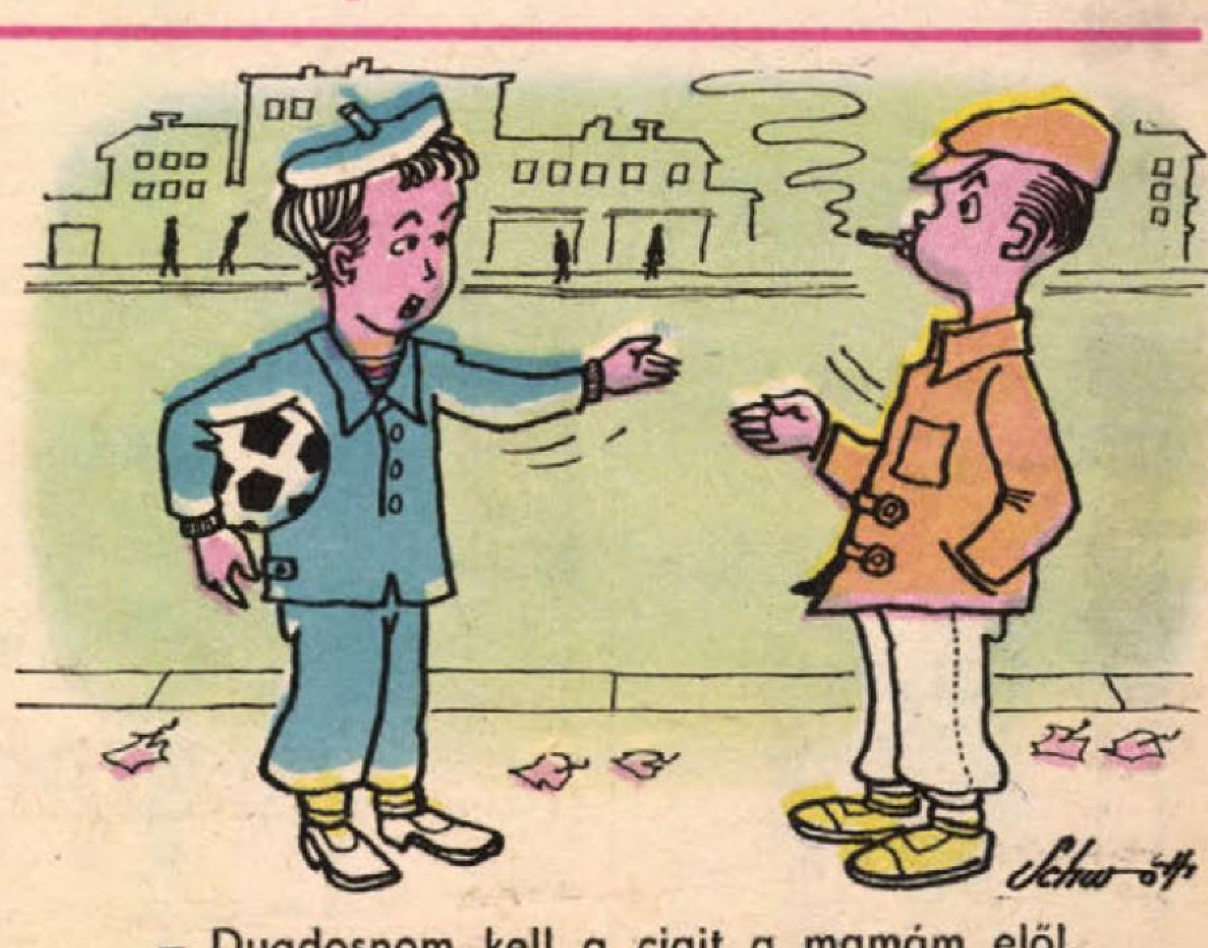
ENGEDÉLY NÉLKÜLI ÉPÍTKEZÉS

IGÉNYES VEVŐ

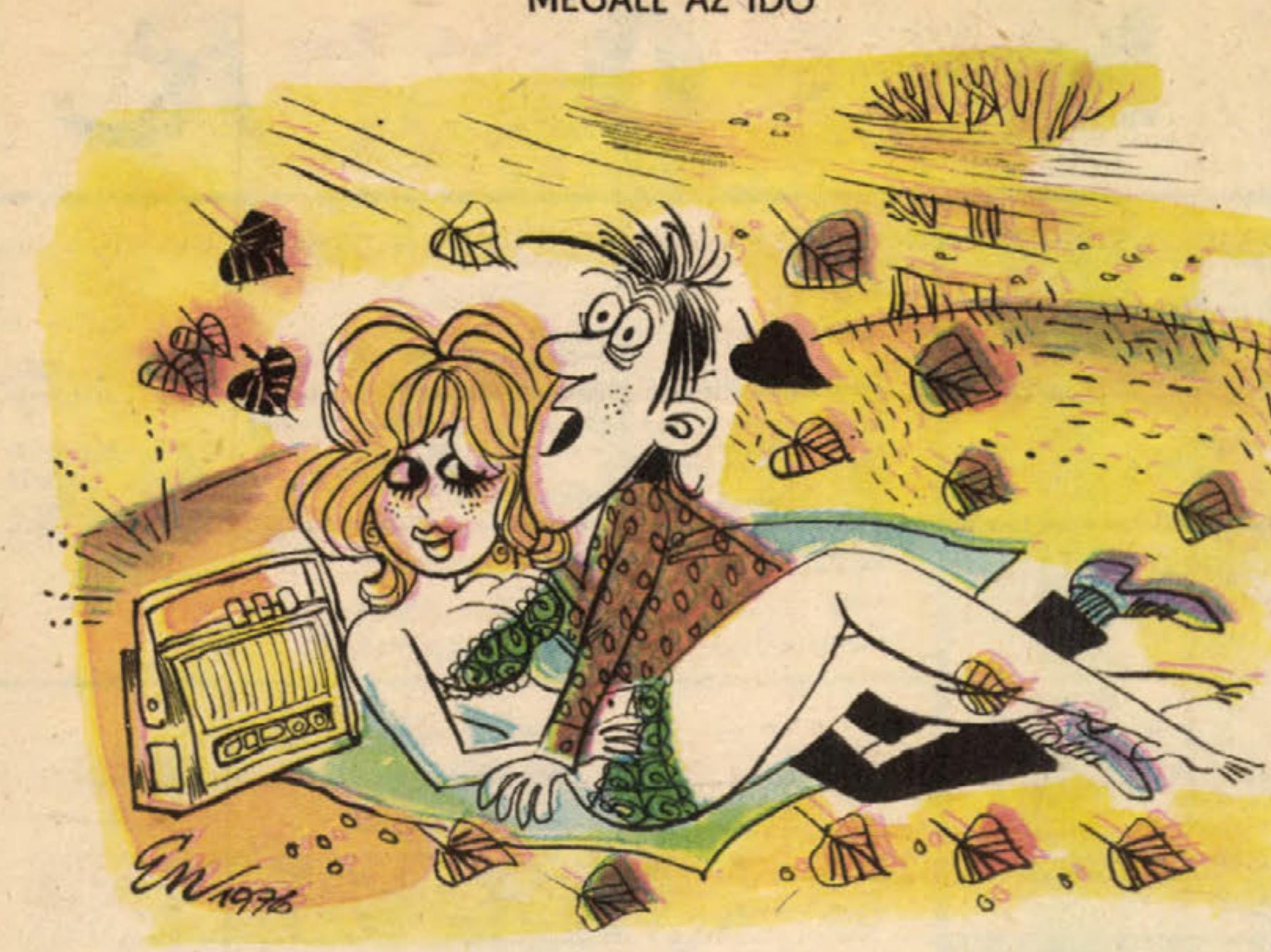

– Mit parancsol?
– Mindegy. Az a fő, hogy valami hiánycikk legyen!

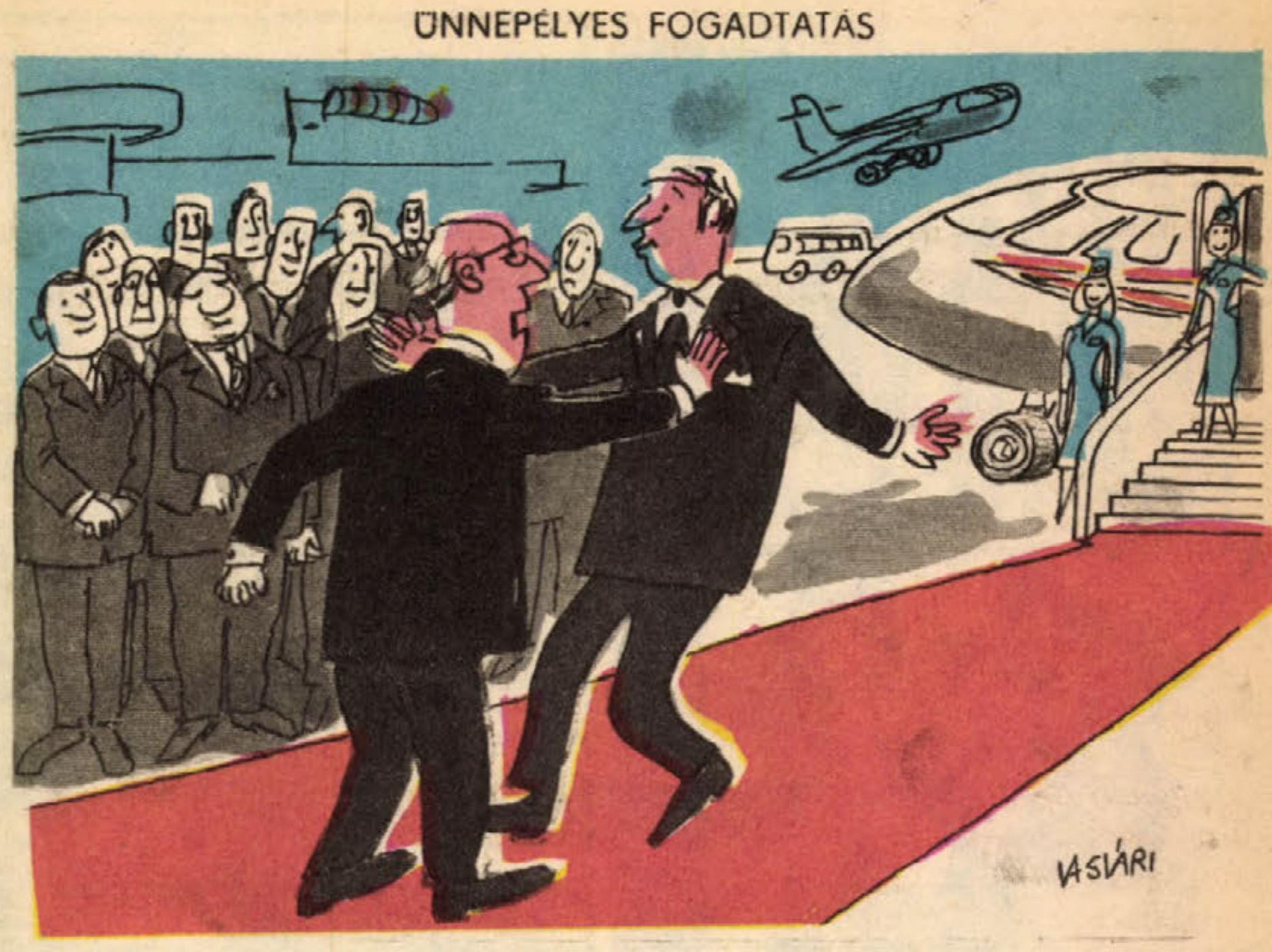
– Dugdosnom kell a cigit a mamám elől.
– Összeszid érte?
– Dehogy, elszívja.

MEGÁLL AZ IDŐ

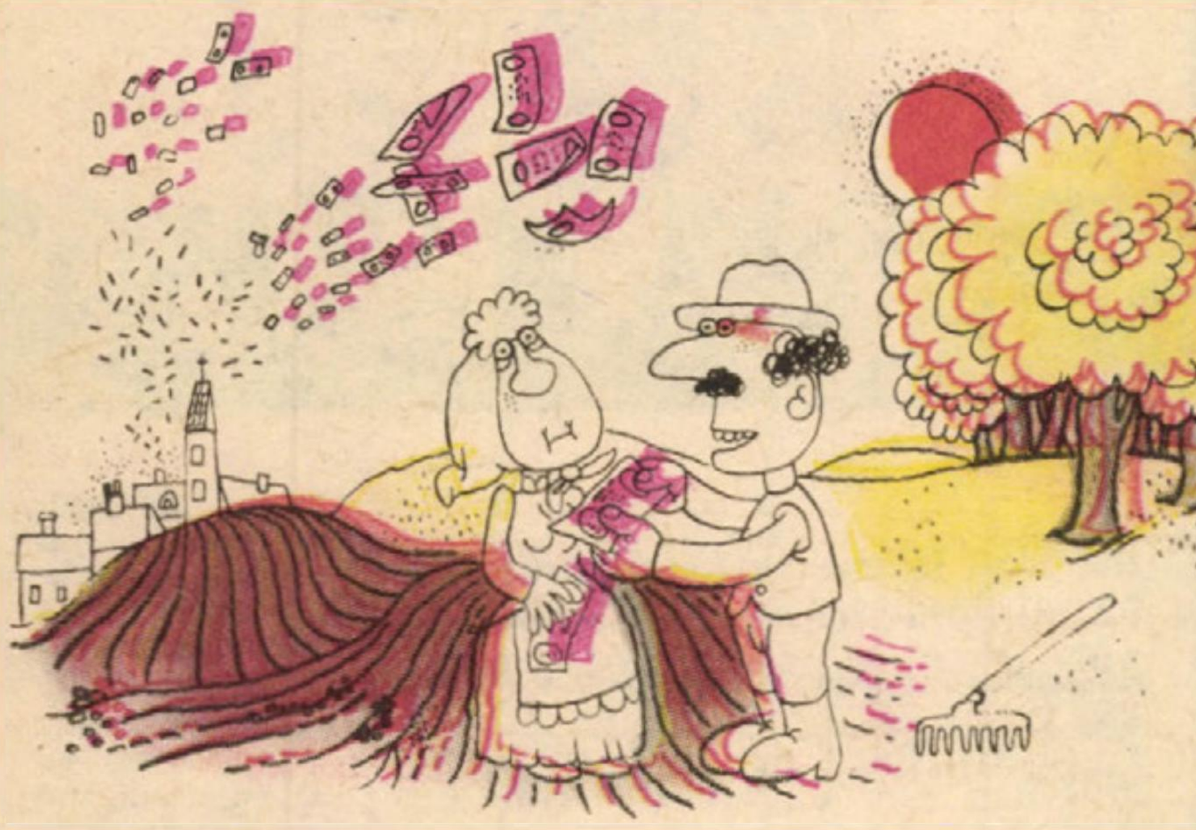

– Az a gyanúm, hogy már rég lejárt a nyári szabadságom.

ÜNNEPÉLYES FOGADTATÁS

– Ne, ne! Hagymát ettem!

– A szomszéd faluban megint lakodalom van...

ZSÖLLYE

Komlós János fürdőszobájába új kádat vett, és megdöbbentve látta, hogy a kádból hiányzik a műanyag dugó. Persze azonnal reklamált, azt a nem mindennapi választ kapta, hogy a kádhoz nem áll módjukban dugót adni — akár a szállító, akár az átvevő hibájából tűnt el —, mert a műanyag dugó hiánycikk, és csak káddal együtt kapható! Miután Komlós túlzásnak tartotta, hogy emiatt még egy kádat vegyen, hetekig úgy fürdött, hogy a jobb lábfejével egy Niveás doboz tetejét nyomta a kád lefolyó-lyukára.

Nemrégiben a Mikroszkóp Színpad társulata több napos vidéki turnéra indult, és az autóbuszban Komlós elmesélte kollégáinak történetét a műanyag dugóval. Másnap, amikor tovább indultak a turné első állomásáról, a társulat néhány tagja rejtélyes mosollyal szállt be az autóbuszba. Alighogy a busz elhagyta a városka határát, Sass József előhúzott a zsebéből egy műanyag dugót, és gáláns mozdulattal átnyújtotta Komlósnak.

— A szállodából hoztam!... Mit számít nekik egy fürdőkáddugó!... Ők biztosan könnyebben jutnak hozzá!...

Ugyanebben a pillanatban — mintegy varázsütésre — a társulat további öt tagja vett elő a zsebéből egy-egy műanyag dugót...

*

Népszerű sportegyesületünk, a Ferencváros irodájában nemrég megszólalt a telefon.

— Itt Koós János beszél! Pártoló igazolványt szeretnék kiváltani. Holnap délelőtt bemehetek önökhöz ebben az ügyben?

— Természetesen, művész úr! Kinek a részére kell az igazolvány?

— A fiam részére. Nagy Fradi drukker...

— Szabad az adatokat? Így hamarabb kész leszünk! Név?

— Koós Gergő!

— Kora?

— Ötnapos!...

— De, művész úr! Nem gondolja, hogy egy ilyen igazolványt kiadni korai még egy kicsit?

Koós gondolkodott egy ideig, majd azt felelte:

— Korai? Jó, akkor majd délután megyek be!

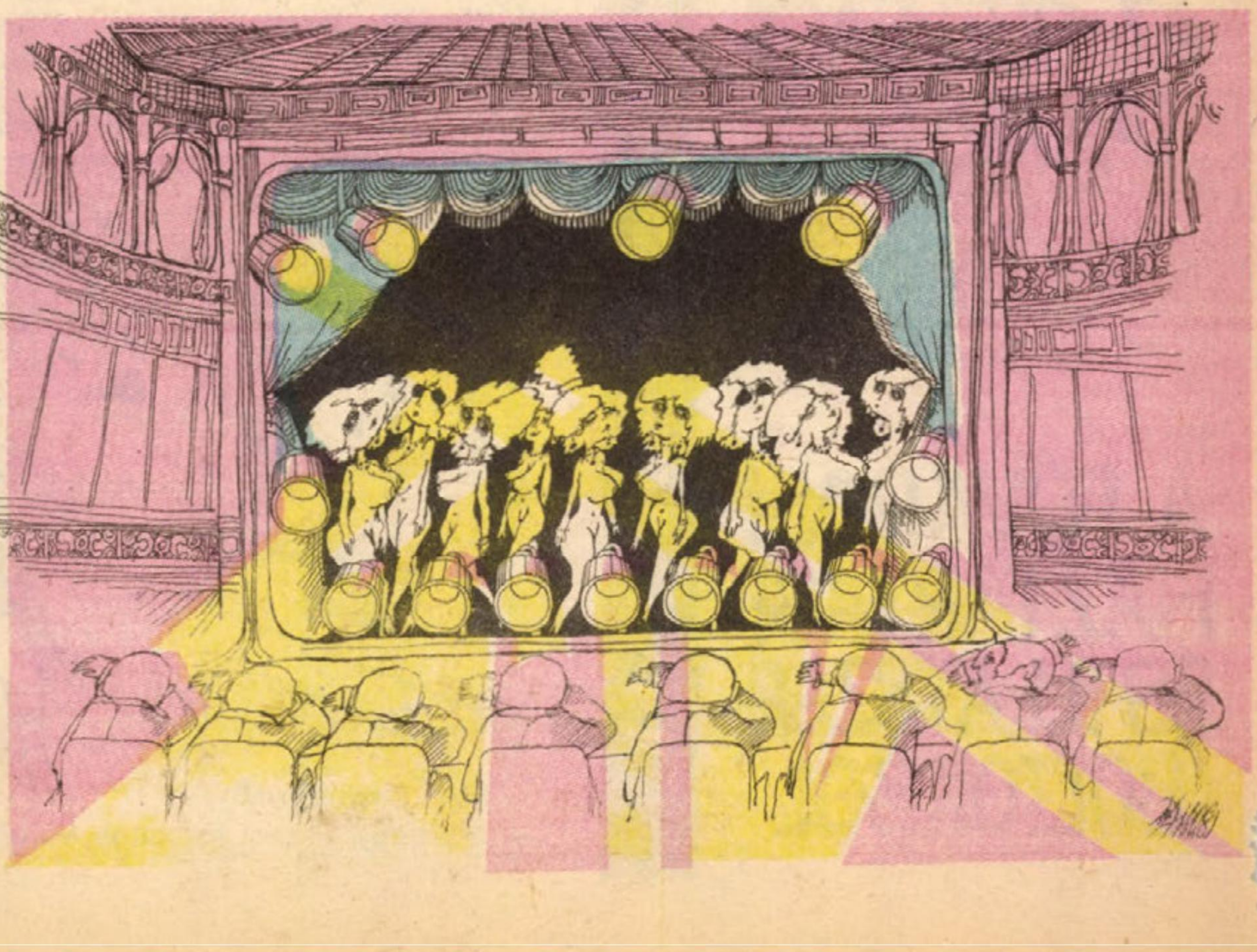
*

Az utóbbi hetek egyik legérdekesebb produkciója a televízióban az Ezeregyéjszaka meséiből készült tévéjáték volt, melyben Rajnai András rendező káprázatos trükkökkel lepte meg a nézőket. A szereplők játszi könnyedséggel váltak óriásokká vagy törpékké, szőnyegen repültek, sőt a Szindbádot játszó Kovács István egy ízben lefejezve jelent meg a képernyőn. Panaszkodott is, hogy a trükkök nemcsak a rendezőt, de a színészeket is nagyon nehéz feladat elé állították. Sáfár Anikó, a másik főszereplő erre megjegyezte, hogy szerencsére a rendező nem vesztette el a fejét!

Kovács Pista bólintott.

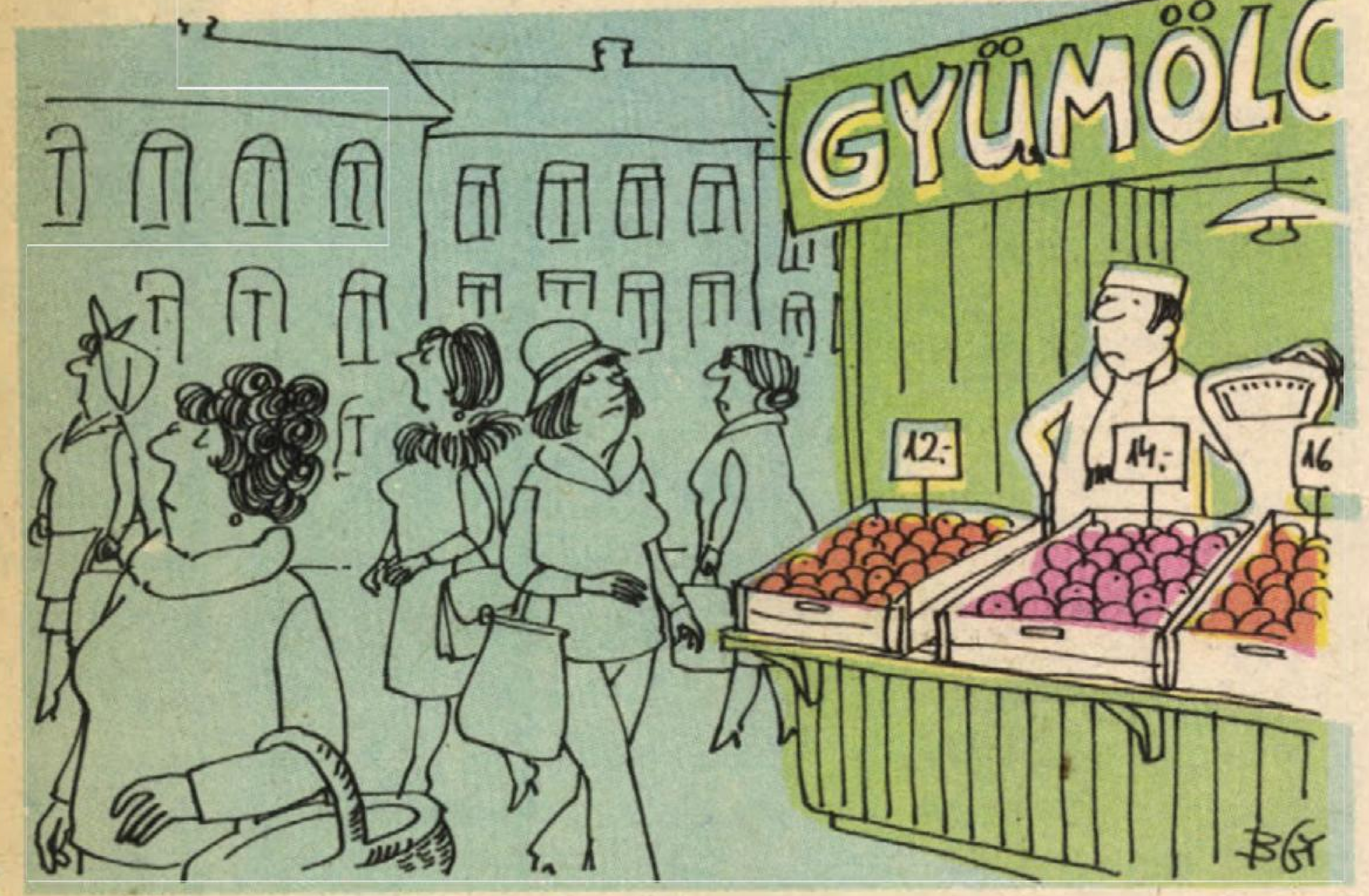
— Még az én fejemet se vesztette el! Pedig az első próbán úgy elveszett a tálcáról, hogy a nagy zűrzavarban még az operatőrök sem tudták megtalálni!

Rátonyi Róbert

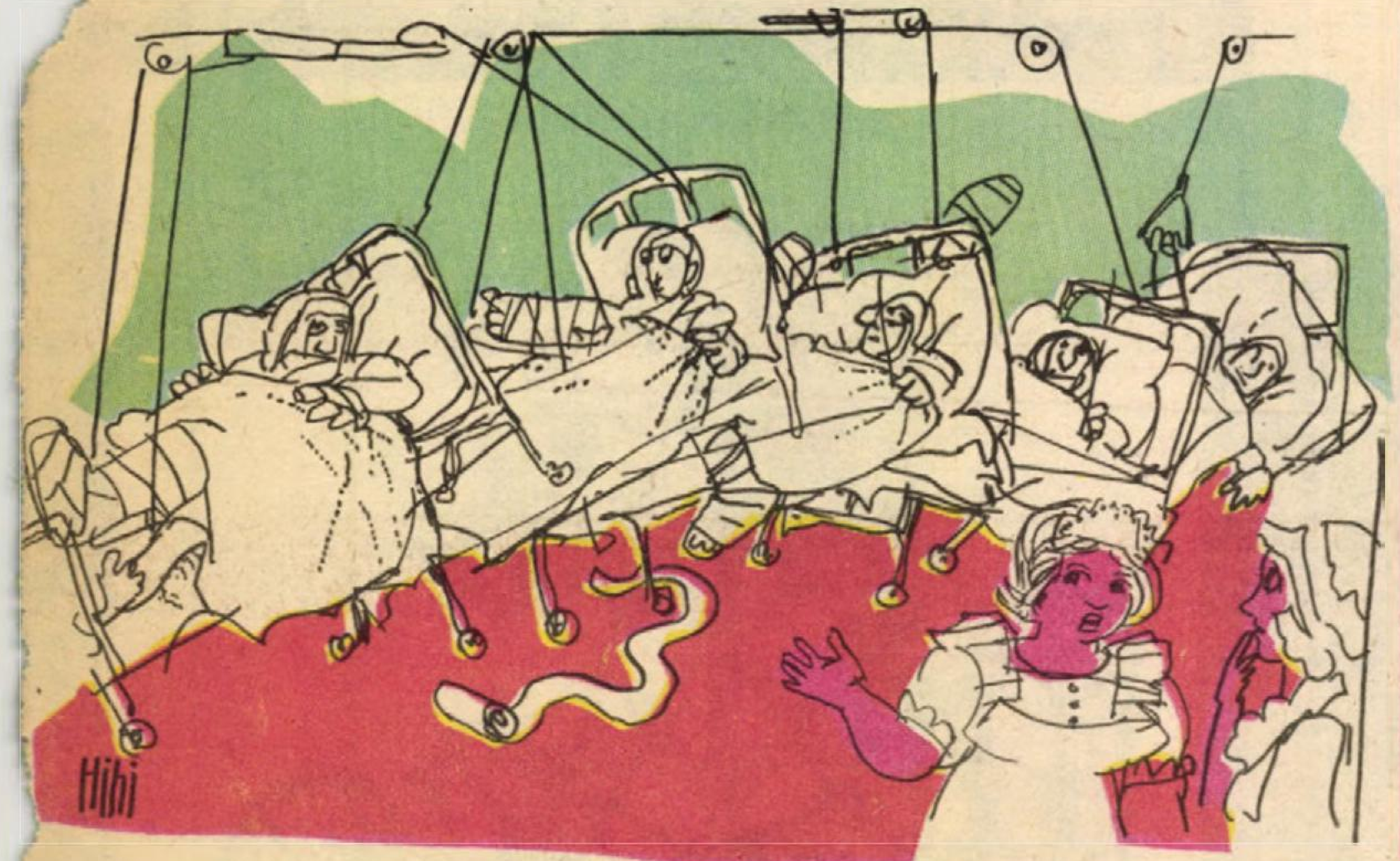

– A tanács csak így engedélyezte...

TAKARÉKOSSÁGI VILÁGNAP

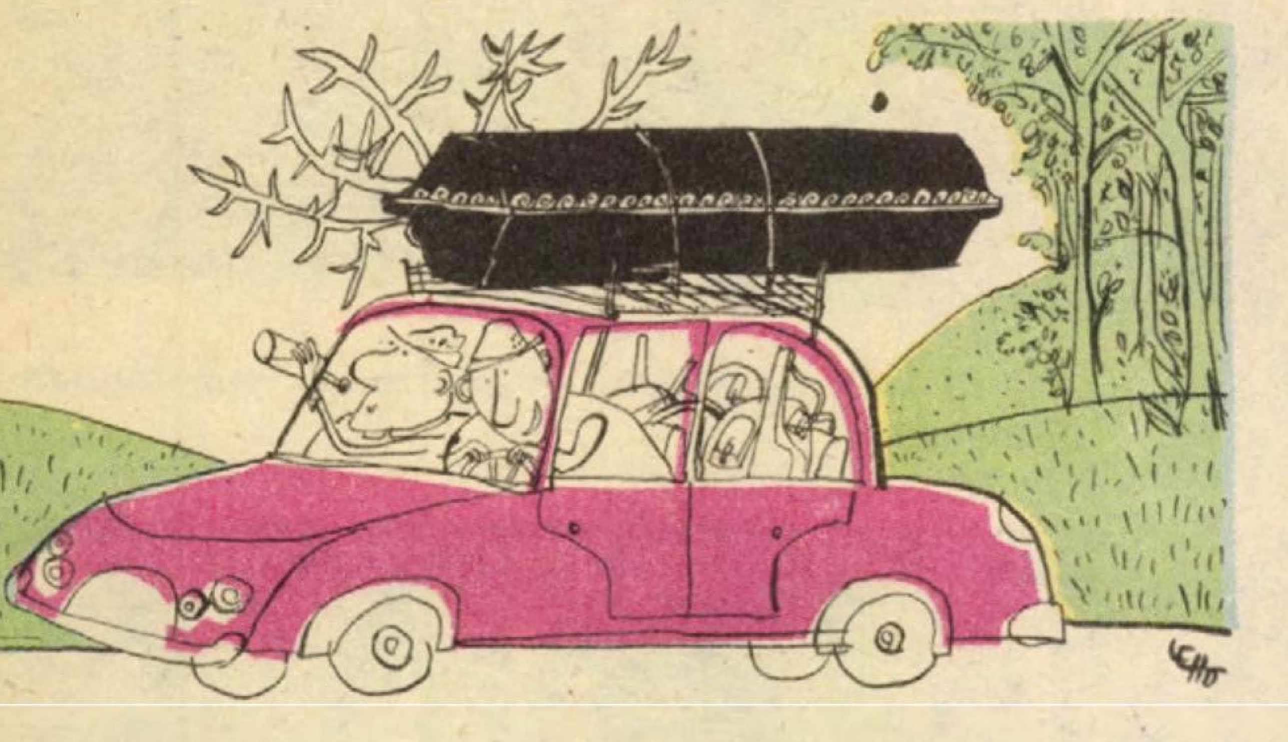
STILSZERŰEN

– Itt láthatók a tömeges koccanás résztvevői...

FEKETE HUMOR

JÓL SIKERÜLT VADÁSZAT

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

*

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft. ¼ évre: 22,50 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
76.2308/2-44 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 504

HOBBY

Üde történet a Bild am Sonntag hasábjairól. Jótékonycélú bál egy nyugatnémet városkában. Az előkelő hölgyek beszélgetnek:

— Mondja asszonyom, az ön férjének is olyan költséges hobbijai vannak?

— De még mennyire! Háromért például még gyerektartást is kell fizetnie.

ABSZURD VICC

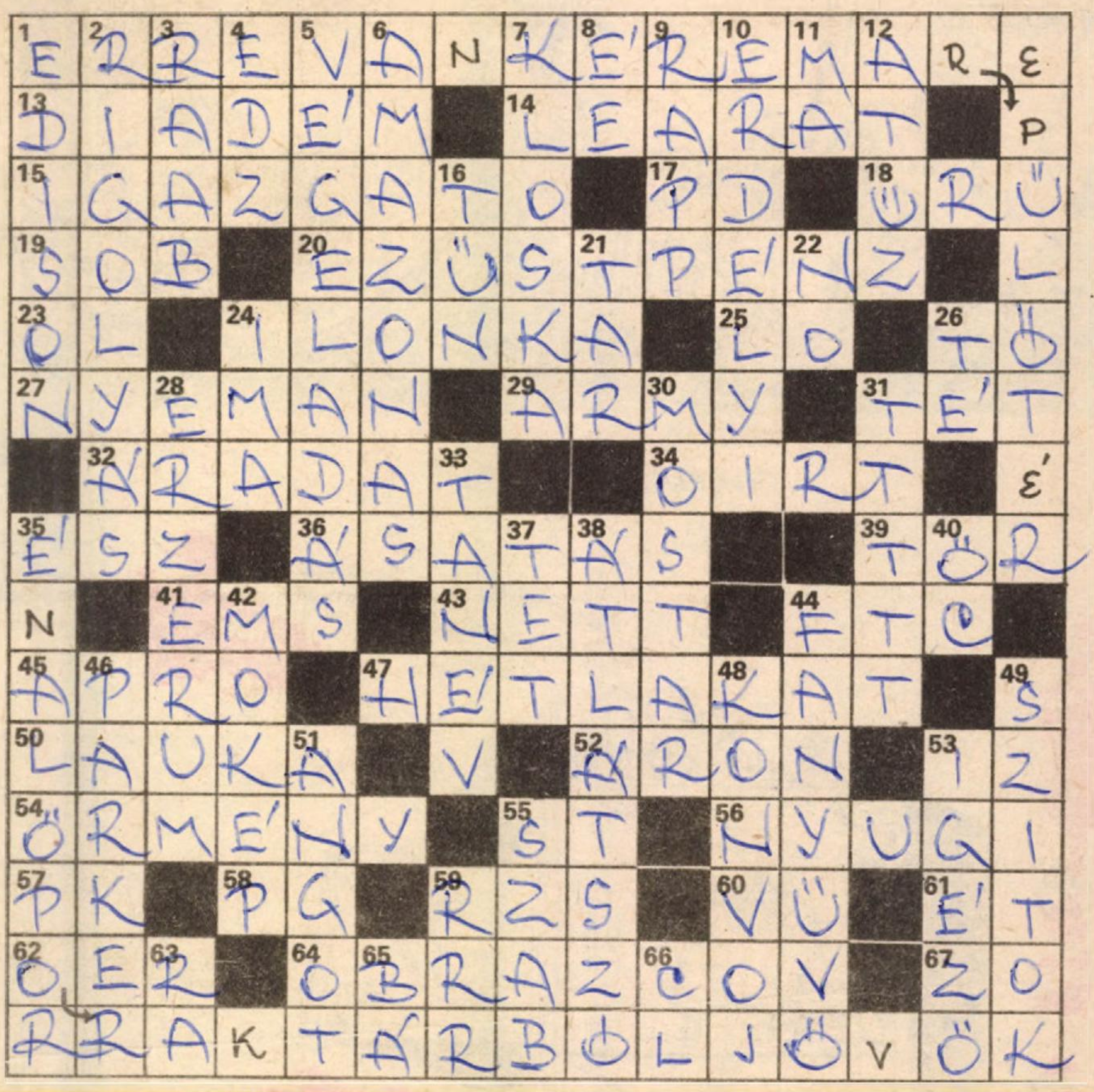
Két ember találkozik a levegőben, a föld felett 200 méternyire. Az egyik, aki lefelé zuhan, azt kérdezi a másiktól: — Vízszintes 1? Mire a másik, amelyik felfelé repül, így válaszol: — Nem tudom kérem... — és hozzáteszi: — függőleges 35. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb november 1-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Homlokon viselt nagyértékű ékszer
14. Betakarítja a gabonát
15. Vezető állású egyén
17. P. D.
18. Herélt kos
19. ...ri Jóska
20. Nemesfémből vert fizetési eszköz
23. Disznólakás
24. Becézett női név
25. Négylábú
26. Virág ered belőle
27. Normandie-... (a második világháború alatt együttműködő francia-szovjet repülőegység neve)
29. Hadsereg — angolul
31. Az összeg, amiben a fogadás történt
32. Valami, ami bőségesen áramlik
34. A rádió- és televízióállomások nemzetközi szervezetének betűjele
35. Értelmi képesség
36. A régészet legfőbb módszere
39. Szúró szerszám
41. Európai folyó
43. Csinos, takaros — közismert idegen szóval
44. Színe: zöld-fehér
45: Nagyon kicsi
47. A szigorú titkot őrzi (két szó)
50. Magyar költő a 19. században (Gusztáv)
52. Mózes testvére volt
53. Étel jellemzője
54. A Szovjetunió egyik népe
55. S. T.
56. Csak semmi izgalom! — a pesti argó egyetlen szavával
57. P. K.
58. P. G.
59. Az egyik Rákóczi (erdélyi fejedelem) monogramja
60. V. Ü.
61. Jó .. vágyat!
62. Őr — a sürgönyben
64. Világhírű szovjet bábművész
67. Z. O.

FÜGGŐLEGES:

1. Termékeny feltaláló volt
2. Kellemetlen természete van
3. Győr német neve
4. Régebben így mondták: tréningezik
5. Kiárusítás az üzlet megszünte előtt
6. A Föld legnagyobb folyója
7. Román parasztvezér a 18. században
8. Rokon magánhangzók
9. Évekig védte a pécsi futballcsapat hálóját
10. A Kárpátok egyik szakasza viseli ezt a jelzőt
11. Ezen a napon
12. Barbusse regénye
16. ...döklő
21. Kopasz
22. Buzdító szócska
24. Fohász
28. Törökországi város
30. Város Jugoszláviában
31. Csupa egyforma betű
33. Szeptembertől júniusig tart
37. Műveltető igeképző
38. Az ügyetlen kifogásra mondják
40. Ő. C.
42. Filmekkel foglalkozó vállalat
44. Egy mesebeli erős óriás
46. Nyugati golyóstoll márka
48. Kereskedelmi hajóraj, hadihajók védelme alatt
49. Szidalom, mocskolódó szó
51. ...asszony lánya (klasszikus operett)
53. Lengyel József művének címe
55. Ollóval teszi, aki ruhát akar varrni
59. Azonos betűk
63. Helyrag
65. Bácsi — népiesen
66. 150 — római számmal

JÓ SZEMŰ TANÚ

című keresztrejtvényünk megfejtése:

— **„Mind a két autó vezetője ugyanarra a gyalogosra pikkelt.**

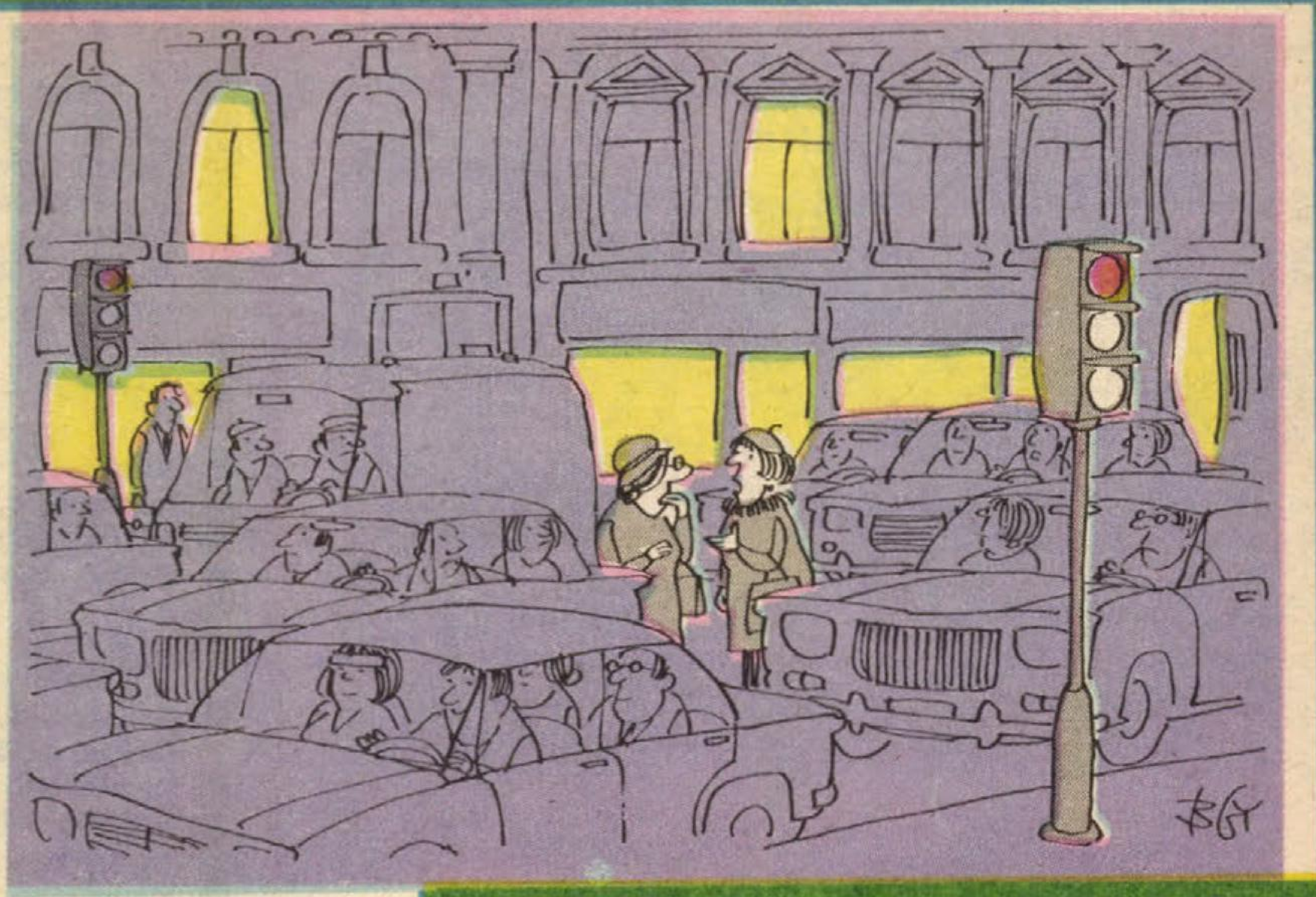
100—100 forintot nyert:

Juhász László, 1063 Budapest, Szinyei Merse u. 22.
Varga Sándor, 2220 Vecsés, Bajcsy-Zsilinszky u. 52.
özv. Krausz Lászlóné, 6725 Szeged, Galamb u. 1.

A nyereményeket postán küldjük el.

NINCS MENEKVÉS

TEREFERE

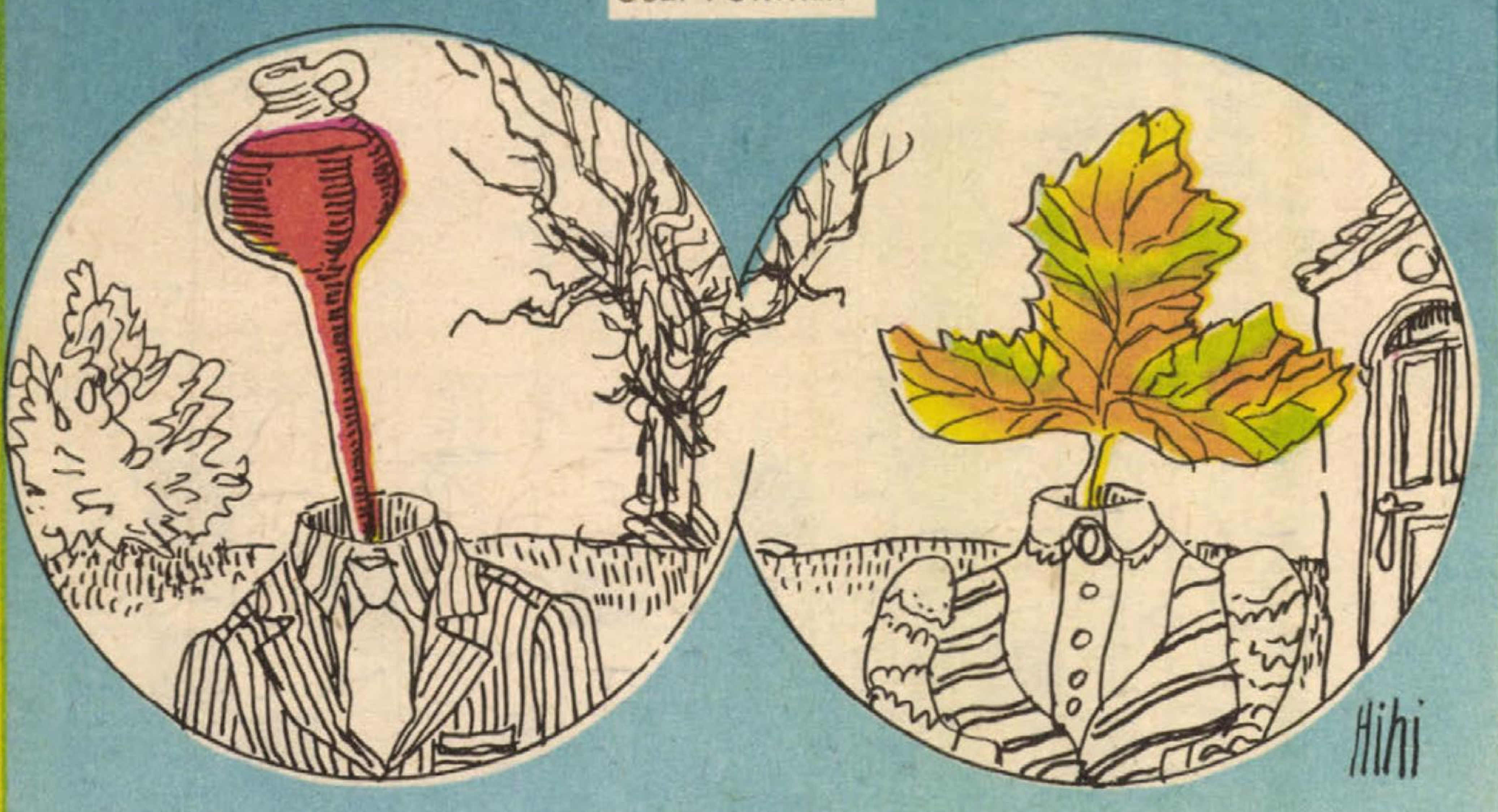
– És tudod még ki halt meg?!...

IDŐJÁRÁSI VISZONYOK

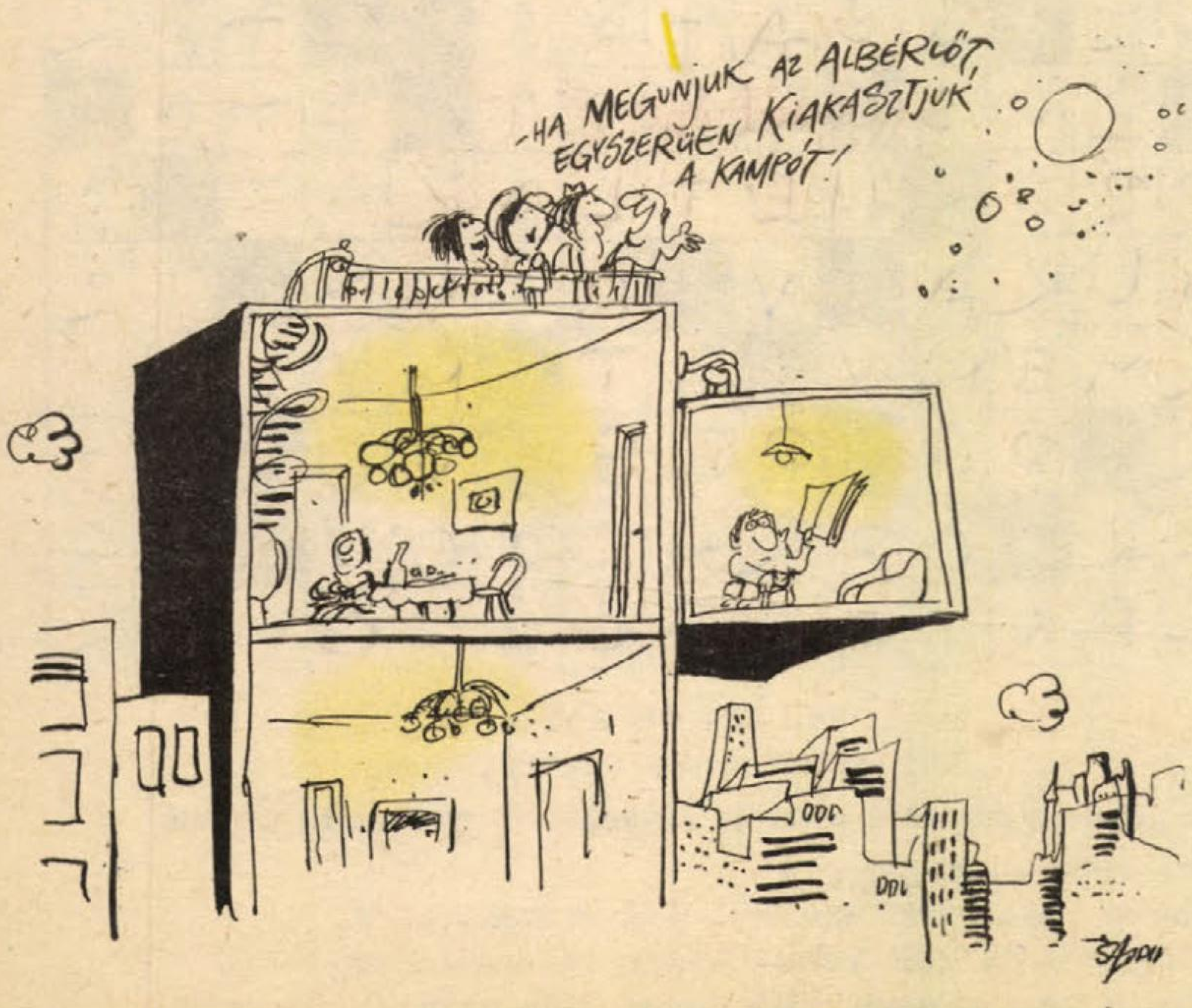

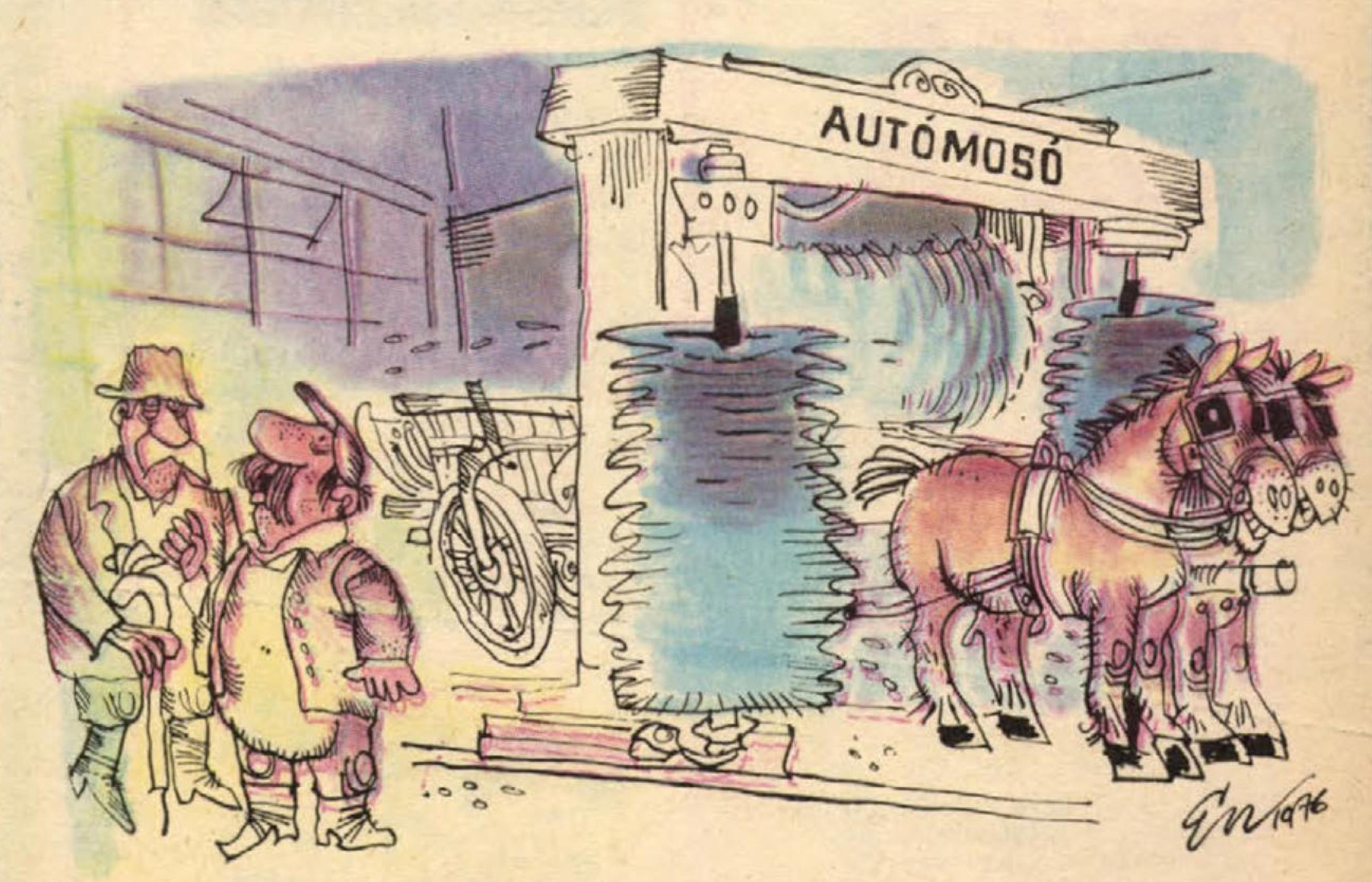
– Itt kell vesztegelni, a köd miatt nem fogadnak odalenn...

ŐSZI PORTRÉK

PRAKTIKUS MEGOLDÁS

– Ha begyüvök a városba, megmosatom, fene vesződik vele otthon...